

1001 ROMAN

SAYI: 8

15 KURUŞ

G. Kuru

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NEŞRİYAT MÜDÜRÜ:

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günü
Çıkarılır Gençlik Meccması

ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş.

Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıktaran: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÖLÜM CASUSU
Roman

İKİNCİ LEYDİ JASON
Hikâye

BUGÜNÜN HÂRİKALARI
Resimli Bilgi

KİM ÖLDÜRDÜ?
Resimli Bilmece

JOHN WAYNE
Portre

DOĞRU YOL
Film Hikâyesi

SİYAH MASKE
Resimli Roman

SİHİRBAZIN DÖNÜŞÜ
Hikâye

KARİKATÜR

(Kapakdaki resim: Film hikâyesimize aittir.)

17 Haziran 1946

SİNEMA Aktüalitesi

NE İSTERDİ?

Errol Flynn'in babası Londra'da bir kolejde yüksek riyaziye hocasıdır. Oğlunun da kendisi gibi bir matematikçi olmasını isterdi.

AŞKOLSUN!

Shirley Temple yeni çevirdiği "Honeymoon - Balayı" filminde Japon'ların meşhur Jiyu-Jitsu oyunuyla doksan bir kiloluk bir erkeğin sırtını yere getirmektedir.

NE OLDU?

Harp yıllarında birçok erkek yıldız orduya gönüllü olarak girmiştir. Bunlardan

Gegenlerde de tam oniki bin dolar kıymetinde kâmilan elmas işlemeli bir iğnesini kaybetmiştir. Sevimli yıldız bu iğnenin bulunması için polise

müracaat ettikten maada kendisi de hususi olarak detektif tutmuştur. Şimdi bütün Hollywood neticeyi bekliyor. Acaba iğne çalındı mı? Yoksa sevimli yıldız dalgınlık eseri olarak kayıp mı etti?

AT MERAKLISI

Meşhur sanatkar artistlerden Charles Pickford, Cali-

James Stewart hava albayı, Robert Montgomery deniz yarbayı, Clark Gable hava binbaşısı, Lew Ayres sıhhiye çavuşu olarak terhis edilmişlerdir.

YENİ BİR FİLM

Ordudan terhis edilen Clark Gable tanınmış yıldızlardan Greer Garson ve Joan Blondell'le "Adventure - Macera" isimli güzel bir film çevirmiştir.

KAYBOLAN İĞNE

Evvelisi sene Ann Rutherford'un verdiği bir partide eski kocasıyla kavga eden Turhan Bey'i ayırayım derken Lana Turner büyük pırlantalı yüzüğünü kaybetmişti.

fornia'daki 20000 dönümlük çiftliğine büyük bir at haresi ilâve etmiştir. Yıldızın şimdilik yirmibeş cins baygiri vardır.

BAŞLANGIÇ

Grin cebinden saatini çıkarıp baktıktan sonra dudaklarını büktü:

— Garip şey doğrusu, diye mırıldandı. Saat onbire on var. Bay müsteşar hâlâ zile basıp kimseyi çağırmadı. Halbuki yazıhaneden çıkalı iki saatten fazla oluyor.

Uşaklardan biri:

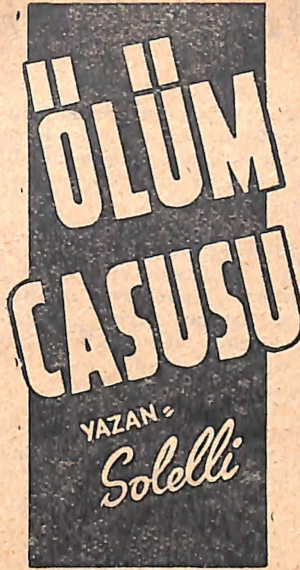
— Sen bu evin kâhyasısın, çık bak, belki birşey ister.

— İmkân yok. Bay Forest ile gayet mühim bir işleri var. Çalışma odasına kapandılar. Onlar yukarı çıktıktan bir iki dakika sonra viski, soda götürmüştüm. Zili çalıp çağırmadan kat'iyen kimse-nin kendilerini rahatsız et-memesini tenbih etmişti.

Bu konuşma Hariciye Ve-kâleti müsteşarlarından Con Stevenson'un New York ci-varındaki köşkünün usak da-iresinde geçiyordu. Odada iki genç usak karşı karşıya geç-miş, şatranç oynıyorlardı. Kâhyanın karısı Anna elin-deki işe dalmış, harıl harıl kazak örmekle meşguldü. Be-ri tarafta sofraya hizmetçisi ile aşçı gizli gizli birşeyler ko-nuşuyorlardı.

Kâhya çenesini kaşıyarak geniş salonu bir iki defa da-ha arşınladıktan sonra kara-rını vermiş bir insan gibi e-lini salladı:

— Ne olursa olsun, dedi. Bir bakmal. Müsteşar her zaman sık sık zili çalar, şunu

Resimleyen: SURURI

bunu isterdi. Böyle iki saat-ten fazla zili çalmadan kati-yen duramaz.

Hole çıktı. Merdivene doğ-ru yürürken bir an tereddüt etti. Fakat sonra yine ka-rarını hatırlıyarak yukarı çıktı. Koridordan geçerek müsteşarın çalışma odasının kapısına geldi. Yavaşça ka-pıyı iki defa vurdu, bekledi.

Cevap yok. Vuruşu bir daha tekrarladı. Yine cevap

yok... Bir an durup dinledi. Sonra kendi kendine sinirli sinirli güldü. İçeriden ses du-yulmadığını sanki bilmiyor-muş gibi dinliyordu. Kapı, se-si dışarıya çıkarmaması için maruken kaplanmıştı.

Son bir defa daha hızlı hızlı vurup ta cevap ala-mayınca, kapıyı aralıyarak i-geri girdi.

Aradan iki dakika geçme-miştii ki Grin sapsarı kesil-miş, gözleri yerinden oynamış bir halde çalışma odasından fırladı. Birbirine dolaşan a-yaklarla merdiven başını zor buldu. Sanki biri gırtlığını sıkıyormuş gibi ağzı açılıp kapanıyor, fakat hiç bir ses çıkmıyordu. Merdiven başına vardığı zaman kendini güç belâ tutarak avazı çıktığı ka-dar:

— İmdat! İmdat.. diye ba-ğırıldı. Yetişin, cinayet var!.

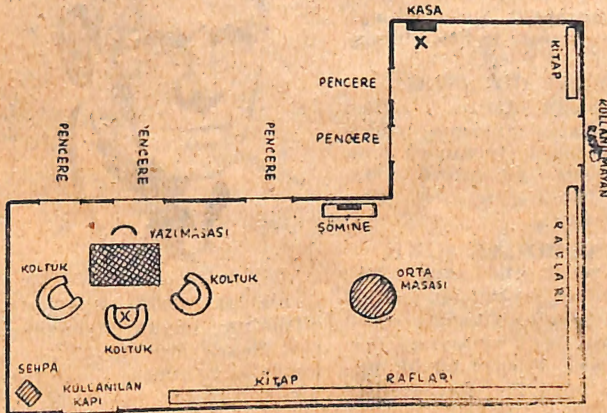

NEV YORKTA BİR TÜRK GAZETECİSİ

Nev York'un en büyük gaz-etelerinden biri olan Eko-nun şehir muhbirlerine mah-sus geniş salonunun bir kö-şesinde bir kahkaha tufanı-dır gidiyordu. Beş altı kişi bir gencin başına toplanmış-lar, onun elindeki fotoğrafla-ra bakarak kahkahaları bası-yorlardı. Şişman bir adam yerlere eğilmiş, kasıklarını tuta tuta gülüyordu. İktisa-dî haberler tophyan Tomas :

— Bravo Altan! diye ba-ğırıyordu. Yamansın doğrusu.

Cevat Altan Nev York'ta felsefe tahsiline gelmiş bir Türk genci idi. Bir taraftan tahsilini yaparken diğer ta-raftan da en çok sevdiği mes-lek olan gazetecilikte ilerle-mek için nüfuzlu bir arkada-şının delâletile bir sene evvel Eko gazetesine, serbest foto muhbiri olarak girmişti. Ga-yet güzel ve yerinde fotoğraf çekmesini bilirdi. Bu sebeple az zamanda terakki etmiş ve gazetenin gözde fotoğrafçı-larından olmuştu. Hemen en mühim işlere o kadar emek-tar fotoğrafçı varken onu gönderirlerdi.

Altan cebinden çıkardığı mendiline gözlüklerini silerken anlatıyordu:

— Sekreterin halinden şüpheleniyordum zaten, di-yordu. Her gün bir karış su-ratla karşımıza dikiliyor. En ufak bir kusurumuz için saatlerce bağırıyordu. Evet iş hususunda ciddi olmağı her-kes anlar ama, o saatlerce süren içki aleyhdarı konfe-ransları dinlerken onun sa-mimi olduğuna bir türlü ina-namıyordum doğrusu. Da-ha iki akşam evvel adliye muharriri Harding'li karşı-sına almış, ona nasihat ediyor-du. Dakikalarca içkinin vü-cuda yaptığı zararları anlatıp durdu. Güya tath, nefis şer-betler varken ne diye o tat-sız birayı, ekşimiş şarabı i-çermişiz? Bunlarda ne zevk varmış yani? Doğrusu kendi payına şaraptan başka içile-cek birşey bulunmayan bir adada kalsa, susuzluktan çatlar da o mide bulandıran suyu içmezmiş.

Bu konferansa uzaktan ben de kulak misafiri olmuş-tum. Onun içki Aleyhdarı Ce-miyeti reisi olması dolayısıyla içki düşmanlığına hak verir-dim ama, nedense içimde bir-denbire bir şüphe uyanıver-di. «Bu adam görüldüğü gi-bi samimi mi acaba?» diye içime bir kurt girdi. Dün ge-ce Rokfeller müessesesinin balosunda enteresan resim avına çıkmıştım. Birçok en-teresan resim çektim. Bir a-ralık bizim şehir haberleri sekreteri Bay Vuds cenapla-rının gizlice bahçeye çıktığını gördüm. Hemen peşinden se-girttim. Kimseye görünme-den ağaçların dibine, bir ka-ranlık köşeye çekildi. Cebin-den birşey çıkarıp ağzına gö-türdüğünü gördüm. Makine-mi ayarlayıp magnezyum lâmbasını yaktım: Klik resim

alınmıştı. İşte neticesi. Bi-zim içki Aleyhdarı Cemiyeti reisi, her önüne gelene beda-va içkinin zararları hakkın-da konferanslar veren haş-metlü Vuds hazretleri meğer bahçede kimseye görünme-den viski içmiyor mu imiş!.

Bir kahkaha daha ko-ptu. Fakat bu sefer çok süreme-di. Biraz ileride, başsekrete-rin odasına açılan camlı ka-pıda kollarında siyah kolluk-lar, ceketsiz, çatık kaşlı iri yarı bir adam görünmüştü. Bu Eko gazetesinin meşhur şehir haberleri sekreteri Sa-muel Vuds idi!

Beş altı genci bir arada görünce kaşları büsbütün ça-tıldı:

— Yine ne topladınız böyle? diye çıkıştı. İşiniz yok mu sizin?

— Vazife almağa geldik şef.

Cevat Altan sekreterin masasına yaklaşarak bir zarf bıraktı:

— Dün geceki baloya ait resimleri getirdim şef.

Sekreter birdenbire kö-pürdü:

— Dün geceki balonun resimleri bu gece mi gelir? Haftalık mecmua mı çıkarı-

İçkinin zararları hak-kında konferanslar ve-ren haşmetlü Vuds hazretleri meğer bah-çede kimseye görünme-den viski içmiyor mu imiş!..

Grin, sapsarı kesilmiş, gözleri yerinden oynamış bir halde çalışma odasından fırladı.

yoruz?

Cevat Altan hafifçe gülümsedi.

— Bu sabah kâfi derecede resim vermiştim. Herhalde hatırlarsınız. Şimdi getirdiklerim hususi pozlardı. Bunların gazeteye girmesini siz de arzu etmezsiniz sanırım.

Vuds zarfı açıp viski şişesini ağzına dayamış şekilde kendi resmile karşılaşıncaya bir an neye uğradığını şaşır-
dı. Masanın etrafını çevirmiş olan muhbirler gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı. Vuds sinirlenip bağır-mak istedi. Fakat yapmadı. Gayri ihtiyari çatılan kaşları açıldı. Dudakları gevşedi. Belki haftalardanberi ilk defa gevrek gevrek güldü:

— Bravo Cevat Altan, dedi. Sen hakikaten yaman bir gazeteci olacaksın oğlum. Seninle arkadaşların gibi ben de iftihar edebilirim. Yıllar-

danberi kimsenin göremediğini sen makinene geçirmeğe muvaffak oldun.

Sonra birdenbire ciddileş-ti:

— Maamafih bu resmin o-rijinalini derhal bana ver-melisin.

Altan da böyle bir talebe hazır-
dı zaten. Cebinden filmi çıkartarak uzattı. Sekreter resimlerle filmi parça parça edip sepete attıktan sonra:

— Çocuklar bu mesele de burada kalmalıdır, diye gülümsedi. Çok şakalaştık. Haydi şimdi iş başına. Sen Tomas yarın sabah...

Sekreterin masasının üzerindeki telefon acı acı çaldı. Vuds sözünü keserek ahizeyi aldı:

— Allo... Evet Eko gazetesini... Ben şehir haberleri sekreteri Vuds... Ne dedin?. Bir daha tekrarlar. Öldürmüşler mi? Milyoner de ağır yaralı ha! Peki peki teşekkür ederim.

Telefonu kapar kapamaz diktafonu açtı.

— Bana polis muhabiri Valter'i verin, dedi.

Onu beklerken karşısın-dakilere döndü:

— Biraz sonra gelin siz, dedi. Şimdi gayet mühim bir iş var.

Cevat Altan sen kal. Bu işe seni de memur ediyorum. Valter'le beraber çalışacak-sın.

Diktafonda Valter'in sesi duyuldu:

— Söyle şef ne var?

— Valter, biraz evvel ha-ber verdiler. Hariciye müste-şarlarından Con Stevenson köşkünde öldürülmüş. Milyar-der Forest te ağır yaralı i-miş. Gayet mühim birşey bu. Belki altından şimdiden kestiremeyeceğimiz dolambaçlı işler çıkar. Polis de hâdiseyi henüz haber almış. Derhal o-lay yerine koş. Sana yardım-cı olarak Cevat Altan'ı veri-yorum. Haydi göreyim seni.

Diktafonu kapadıktan sonra masanın üzerine iğile-rek kendisini dinliyiz Altan'a bağırdı:

— Ne duruyorsun be a-dam!

CİNAYET YERİNDE

Cevat Altan bir solukta Valter'in odasına koştu.

Valter şapkasını başına geçirmiş odasından çıkıyordu. Cevat'ı görünce:

— Haydi, dedi. Geç kal-mıyalm. Sonra diğer gaze-telerdeki dostlarımız bizi at-latırlar. Haberin olsun.

Merdivenleri üçer dörder atlayarak bir solukta üçün-cü kattan sokağa indiler. Val-ter önlerine ilk çıkan taksiyi geçirdi. Müsteşarın köşkünün adresini verdikten sonra ikisi de biraz nefes almak için otomobilin birer köşesine ku-ruldular.

Valter otuzbeş yaşlarında sağlam vücutlu, çelik gibi bir adamdı. Hemen on seneden fazla Eko gazetesinde çalışı-yordu. Bu branşta sekiz se-nelik emeği vardı. Polis muh-birlerinin en iyilerinden biri idi. Birkaç aydanberi hep Cevat'la çalışıyordu. İkisi de birbirlerinden memnundular.

Cevat'a gelince henüz A-

merika'da bulunuşunun üçüncü senesi olmasına rağmen Nev York gazetecilik hayatına alışmış olan bu genç, yirmibeş, yirmialtı yaşlarında kadardı. Şapkasını daima başının arka tarafında gezdirmesine, hakiki bir filozof gibi dalgın görünmesine rağmen, kalın gözlüklerinin arkasından dünyaya dalgın dalgın bakan gözlerinden en ufak birşey bile kaçmazdı. Yüzünün keskin hatları, çıkık elmacık kemikleri ona ayrı bir sevimlilik verirdi. Zayıf, orta boylu idi ama, kendinden umulmıyacak kadar kuvvetli ve gevikti. Öyle zamanlar olmuştuk ki, Valter bile ondan yardım ummuştu.

Biraz dinlenmişler, merdivenlerin kabarttığı çarpıntıları geçmişti. Valter bir sigara yaktı. Cevat da arka cebinden piposunu çıkarıp doldurdu. En aşağı yirmi dakika kadar sürecek olan bu yolculuk daha şimdiden onları sıkmağa başlamıştı.

Nihayet otomobil asfalt yolun bir kenarında durdu. Valter şoförün parasını vere-

rek onu savdı.. Köşke doğru yürüdüler.

Müştaşarın köşkü çeşitli ağaçlarla kaplı, onbeş yirmi dönüm genişliğinde bir bahçenin ortasında iki katlı olmasına rağmen geniş, büyük bir villâ idi. Bahçenin kapısına vardıkları zaman resmî bir polis yollarını kesti. Valter ona vesikasını gösterdi. Bahçeyi koşar adımlarla geçip köşke girdiler. Daha şimdiden köşk sivil ve resmî polislerle dolmuştu. Valter tanıdığı bir sivil cinayetin tahkikatını kimin üzerine aldığını sordu. Adam:

— Müfettiş Filip Cakson, dedi. Kendisi yukarda cinayet odasıdır.

Müfettiş Cakson Valter'in samimi arkadaşlarındandı. Onunla birçok işlerde beraber çalışmışlardı. Cevat da Valter vasıtasile onu tanırdı. Cinayetin işlendiği odaya çıktıkları zaman onu odada bir aşağı bir yukarı dolaşır buldular. Cakson onları görünce başile selâmladı:

— Çok karışık bir mesele, dedi. Biz de daha henüz gel-

dık. Fakat ilk bakışta mühim birşey olduğu anlaşılıyor.

Cevat Altan odadan ziyade bir salonu andıran bu yeri şöyle bir gözden geçirdi. Burası L harfi şeklinde gayet büyük bir oda idi. İki kapısı vardı. Biri daima kilitli olduğu için kullanılmıyordu. Asıl kapı L harfinin bir ucunda idi. Kapıdan girince karşı tarafa üç büyük pencere geliyordu. Bunların önünde bir yazı masası ve masanın karşısında üç koltuk bulunuyordu. Kapının tarafında ve odanın öbür ucuna kadar duvarlar tavana kadar kitap raflarile kaplıydı. L harfinin öbür ucunda, rafların dibinde kullanılmıyan kapı bulunuyordu. Bunun karşı tarafında iki pencere daha vardı. Bu pencerelerle raflara dikey teşkil eden duvara gömülü büyük bir kasa görünüyordu.

Oda aşağı yukarı şu şekilde idi:

Kasanın önünde X işaretli yerde müştaşarın cesedi yüzükoyun yatıyordu. Yazı ma-

sasının karşısında duran, arkası tam kapıya dönük olan koltukta oturmakta olan Mil-yoner Forest de başına ağır birşey vurularak yaralanmış-tı. Polis doktoru onun başın-daki yarayı temizlemekle meşguldü.

Cevat ilk iş olarak dokto-run yanına yaklaştı. Dikkat-le milyonerin başındaki ya-raya baktı. Yara başın arka-sında fakat sol kulağının ü-zerine doğru açılmıştı. Pek büyük değildi. Lâkin Forest çok fazla kan kaybetmiş ol-duğundan bitap bir halde idi. Tam koltuğun sol tarafında yerde bir kristal küre duru-yordu. Yaralının başına her-halde bununla vurulmuş ol-lacaktı. Onun yanında da bir ipek mendil vardı.

O sırada polis parmak izi mütehassısları, fotoğrafçılar ve diğer teknik memurlar o-daya doldular. Birçok resim-ler alındı. Yerler ölçülüp bi-çildi. Parmak izciler de her tarafı karış karış dolaşıp bir iz arıyorlardı.

Cevat vazifesini yapmış ol-mak için birkaç fotoğraf çek-ti. Fakat o fotoğraflardan ziyade başka şeylerle uğraşı-yordu. Gözleri odanın içinde dolaşiyor, herşeyi uzun uzun tetkik ediyordu.

O sırada Cakson bir sivil memura emir veriyordu:

— Köşkte ne kadar insan varsa hepsini bir araya top-layın.

— Topladık efendim. Za-ten usaklarla hizmetçilerden başka kimse yok. Onların da hepsi usak dairesinde.

— Güzel. Bana onları bi-rer birer yukarı yollayın.

Doktor yaralının yarasını sarmıştı. Cakson ona yaklaştı:

— Nasıl tehlikeli mi? di-ye sordu.

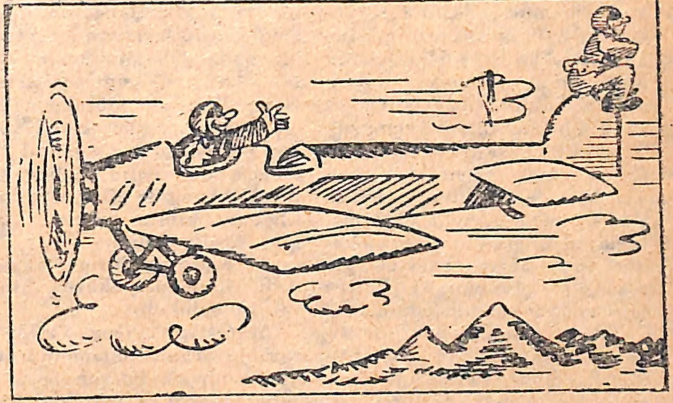
— Evet bir parça tehlike-li. Fazla kan kaybetmiş. U-zun zaman istirahat etmesi lâzım.

— Beş on dakika burada kalabilir mi?

— Kıpırdamamak ve yo-rulmamak şartla kalabilir.

(Arkası var)

Karikatür

— Hey Con... Hâlâ dargın mısın yahu?

NEDEN ACAMAZMIS?

Konsersever yazarlarımızdan arkadaşımız Vahdet Gül-tekin geçenlerde yine bir konsere gitmişti. Fakat işinin çokluğu, biraz da vesaitsizlik yüzünden birkaç dakika ge-cikmişti. Salonun kapısını kapalı bulunca üzüldü. Kapıdaki memura içeri girebilmesi için kapıyı açmasını rica etti. Fa-kat adam başını salladı.

— Olmaz, dedi.

— Neden?

— Nasıl açarım, içerdekilerin hepsi dışarı fırlar sonra.

Gelecek
YILDIZ da
 YEPYENİ BİR YAZI SERİSİ

BILMEDIĞİMİZ
Hollywood

ŞİMDİYE KADAR
 KİMSENİN BILMADIĞI
 KİMSENİN YAZMADIĞI
 Hollywood'UN İÇ YÜZÜ!

YAZAN - SOLELİ

İKİNCİ LADY JASON

Miss Pilkington masasının başında oturuyordu. Yüzünde resmi fakat dostane bir ifade vardı. Karşısındaki kız harikulâde güzeldi. Dokunsan kırılacak kadar incecik porcelenden yapılmış gibi bir hali vardı. Hele gözleri... Kendiliğinden ışık serpen siyah kehribarları eritmişler de iki göz yapmışlardı sanki. İnce, narin parmakları pahalı çantasının tokasıyla oynayıp duruyordu.

— Bana yardım ederseniz çok minnettar olurum, dedi. Sesi alçak, derin ve harikulâde güzeldi.

— Nasıl bir insan istiyorsunuz?

— Söyle orta yaşlı, anlayışlı bir kadın. Doğruyu söylemek lâzım gelirse çok zor bir iş. Sert olması, fazla müsamaha göstermemesi lâzım. Sonra çok, pek çok sabırlı olmalı. Size müracaat edenler arasında böyle bir insan var mı?

Miss Pilkington:

— Yüzlerce, diye cevap verdi; ne zaman gelsin?

— Ne kadar erken gelirse o kadar iyi. Bundan evvelki dadıları bırakıp gitti. Ben de bitkin bir durumdayım. Zavalı Sir John merakından deli olacak. Hem ona bak, hem çocuklara bak, hem de evi idare et... Doğrusu biraz zor.

— Çocuklar pek mi yaramaz?

— Zannederseniz siz sır saklayabilirsiniz. — Miss Pilkington'a doğru eğildi ve sesini büsbütün alçalttı — Çocukların akıllarında azıcık bozukluk var.

— Öyleyse hastabakıcılıkta tecrübeli olan birisini...

Kız çabucak:

— Yok, yok, dedi; bizim

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Resimleyen : FIRUZ

kendi usullerimiz vardır. Biz sadece söz dinliyecek birini arıyoruz.

— Yaşları kaç?

— Oğlanınki altı, kızınkı sekiz.

— Annelerini kaybetmek herhalde onlara fena tesir etmiş.

— Hayır. Lady Jason da onlarla başa çıkamazdı. Onun sağlığında da öyleydiler.

— Siz akraba mısınız?

Kız içini çekti:

— Hayır. Sadece bir arkadaş. Lady Jason hastayken yardım etmeğe gittim, sonra kaldım. Ben olmasam Sir John ne hallere girer bilmem.

— Peki Miss Tavnay. Aradığınız gibi bir dadı bulabilirim. Yarın buraya gelip kendiniz mi görüşmek istersiniz, yoksa ben kimi münasip görürsem onu göndereyim mi?

— Size itimat edebilirim. Nasıl bir insan istediğimi biliyorsunuz. Mümkünse yarın gelsin. 3.30 la 6.30 arasında maada her zaman gelebilir.

Miss Tavnay tekrar tekrar teşekkür ettikten sonra çıkıp gitti ve arkasında ince ve güzel bir koku rüzgârı bıraktı. O çıktıktan sonra Miss Pilkington kızın pahalı beyaz çantasını almağı unuttuğunu farketti.

Biraz sonra kapı açıldı ve uzun boylu, kır saçlı bir adam içeri girdi. Yakışıklı fakat zavıf ve solgun bir yüzü

vardı.

— Bir hanım çantasını bırakmış zannederseniz.

— Miss Tavnay mi? Evet, buyurun.

— Teşekkür ederim. Çocuklarım için bir dadı aramaya gelmişti.

— Siz Sir John musunuz?

Sir John hafifçe eğildi. Uzun boylu ve 35-40 yaşlarında olmasına rağmen gözlerinde mahzun, çocuksu bir hal vardı.

— İnşallah bize iyi birisini bulursunuz. Son zamanlarda durum çok fenalaştı. Pek de sert olmanın birini gönderin. Belki yanıyorum ama, bu kadar baskı çocuklara iyi gelmez...

Kendi de farkında olmadan yan gözle kapı tarafına baktı.

— Anlıyorum. Genç birisi olsa, olur mu?

Sir John acınacak bir heves ve sevinçle cevap verdi.

— Tabii, tabii. Gençler çocukları daha iyi anlar.

— Çocuklarınız çok mu yaramaz?

— Hayır, evet. Bilmiyorum. Eskiden gayetle iyidiler. Ama son zamanlarda Jacko — biraz tuhaf olmuş, Jane de aptallaşmış.

— Annelerini kaybetmek tendir herhalde, geçer.

— Evet, evet, ondandır. Eminim. Çünkü o sağken çok zeki, uysal, sevimli çocuklardı.

Sir John gittikten sonra Miss Pilkington başını elleri arasına aldı ve düşündü. Bu mesele garipti biraz. Daha doğrusu, insan düşündükçe büsbütün garip görünüyordu.

Miss Pilkington zeki, insan sarrafı bir kadındı. Sonra maceralara atılmadan çekinmez ve kendine güvenli

olduğundan aklına ne gelirse onu yapardı.

— Hemen telefona sarıldı ve:

— Lütfen bana Miss Vinstanley'i gönderin, dedi.

Lois Vinstanley esmer, güzel bir kızdı ve Miss Pilkington'un kâtibelerinden biriydi. Fakat iki kadın aynı zamanda çok da iyi arkadaşlıklar.

— Lois, sana iş buldum.

— Benim bir işe ihtiyacım yok ki! Senin kâtipen değil miyim?

— Makul, aklı başında birine ihtiyacım var. Sir John'un çocuklarına dadılık edeksin. Biri altı, biri sekiz yaşında. Anneleri ölmüş.

— Pilk, sen istediğini bilen bir kadınsın. Giderim ama, ben çocuklarla nasıl uğraşılacağını bilmem ki!

— Zekisin, makulsün. İçinden nasıl gelirse öyle hareket edersin. Saat 3,30 la 6.30 arasında orada ol.

— Peki. Ama niçin?

— Yeni dadırın o saatlerde gelmesini istemiyordurd. Sebebini öğrenmek istiyorum.

Lois istasyondan Sir John Jason'un evine giderken Miss Pilkington'un sözleri kulağında çınlıyordu.

— Unutma, bütün erkekler biraz çocuk gibidir, bilhassa bedbaht olanları.

Sir John'un evi güzel ve geniş bir bahçe içersindeydi. Kapıyı uzun, aksi suratlı bir hizmetçi kadın açtı. Lois'i görünce hem şaşırılmış, hem de biraz kızmış gibiydi.

— Yemek vaktine kadar sizi beklemiyorduk.

— Yanlış tirene binmişim. Ne kadar aptallık değil mi?

— Biraz çay içer misiniz?

— Teşekkür ederim. Derhal çocukları görmek istiyorum.

Hizmetçi kadın tereddüt etti.

— Bilmem ama, küçük hanım. Miss Tavnay'ın kendine göre usulleri var. Siz.

— Sen aldırma, mesuliyet benimdir.

Lois merdivenlerden çıkmağa başladı. hâkim olan derin sessizlik doğrusu garipti. Çocuklu ev böyle mi olurdu

hiç?

Biraz sonra kapalı bir kapının önünde durdular.

— İşte burası, küçük hanım. Küçük beye dikkat edin. Yabancıları ısıtır. Doğrusu Miss Tavnay ne diyecek bilmiyorum.

Hava sıcak olduğu halde pencerelerdeki koyu renkli ağır perdeler sıkı sıkı kapanmıştı. Gözleri karanlığa alışınca Lois pencerenin yanında küçük bir kızın oturduğunu gördü. Kızın yüzünde tuhaf, büyümüş de küçülmüş gibi bir ifade vardı. Ve gözleri garip garip parlıyordu.

Lois:

— Merhaba! dedi; siz insanlar bu güzel havada ne diye evde kapanıp kalıyorsunuz Allah'a şükran?

Kız cevap verdi:

— Tavnay öyle dedi. Ben gelene kadar buradan çıkmayın, dedi. Jacko'ya dikkat et. Isırıyor.

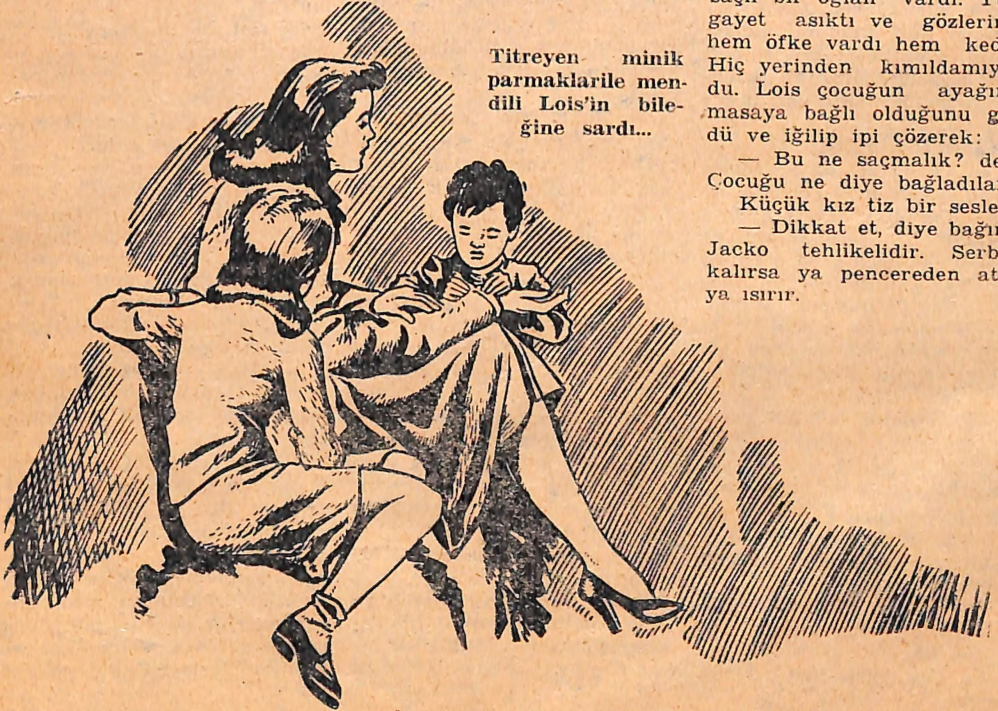
Lois çabucak döndü. Masanın altında kıvrıkcı kara saçlı bir oğlan vardı. Yüzü gayet asıktı ve gözlerinde hem öfke vardı hem keder. Hiç yerinden kılmılamıyordu. Lois çocuğun ayağının masaya bağlı olduğunu gördü ve iğilip ipi çözerek:

— Bu ne saçmalık? dedi. Çocuğu ne diye bağladılar?

Küçük kız tiz bir sesle:

— Dikkat et, diye bağırıldı. Jacko tehlikelidir. Serbest kalırsa ya pencereden atlar ya ısırır.

Titreyen minik parmaklarıyla mendilli Lois'in bileğine sardı...

Lois oğlana baktı. Küçük-
gün yüzü somurtkandı ama,
hiç de deliye benzemiyordu.
Küçük kız birdenbire bağırdı:

— Dikkat et!

Lois döndü fakat geç
kalmıştı. Jacko birdenbire
atılmış ve dişlerini Lois'in bile-
ğine geçirmişti.

— Ben dedim sana, tehli-
kelidir diye. Yakında tımar-
haneye kapatacaklar.

— Saçmalık! Ne yaptığını
kendini bilmiyor da ondan.
Jacko, buraya gel de ısırdı-
ğın yeri sar bakalım.

Lois mendilini çıkardı ve
Jacko'ya uzattı. Küçük, ne-
dense titriyen minik parmak-
larıyla mendili Lois'in bileği-
ne sardı ve ucunu güzelce
dügümlledi. Lois onun kara
saçlarını alnından çekti ve
gülümsüyerek gözlerinin içine
baktı. Jacko geri geri çekildi.

Aksi suratlı hizmetçi i-
kindi kahvaltısını getirdi.

— Miss Tavnay altıbuçuk
sıralarında döner, küçük ha-
nım. Sir John'la tenis oyna-
mağa gitti, dedi ve odadan
çıktı.

Kahvaltı ederlerken ço-
cukların o garip, büyümüş
de küçülmüş gibi halleri
kayboldu. Bayağı neşelendi-
ler. Yalnız Jacko hâlâ so-
murtkandı. Jane:

— Aklını kaçıyor da
ondan, dedi; yakında tımar-
haneye gidecek.

— Böyle saçma şeyler söy-
lememelisin, Jane.

— Ama doğru, Vallahi
doğru. Doğru değil mi Jac-
ko?

Jacko hızlı hızlı başını sal-
ladı. Gözlerinde yaşlar ısıldı-
yordu. Lois kendi kendine:

— Biçare yavru, diye dü-
şündü.

Ellerini, yüzlerini yıkadıktan
sonra çocukları bahçeye
çıkardı. Ağaçların altında
güzel bir havuz vardı. Lois
bir kanapeye oturdu ve:

— Oynayın bakalım, de-
di.

Çocukların hayreti son-
suzdu.

— Oynayabilir miyiz?

— Tabii.

— Bizi hiç oynatmıyorlar
ki! Azıcık üstümüz başımız
ıslansa olur mu?

— Pekâlâ olur.

Jane sevincinden sığıyordu.

— Jacko, oynayabilirmişiz!
Üstümüzü başımızı biraz ıslatsak olurmuş! Haydi, anne-
min yaptığı gibi gemiler ya-
pıp yüzdürelim! Çabuk, ça-
buk, «o» gelmeden!

Lois onların oynayışını
seyrediyordu. Hallerinde hiç-
bir acayiplik yoktu. Gayet
tabii ve mesuttular — yolda
bir otomobil sesi duyulucuya
kadar — O zaman Jane, Jac-
ko'ya baktı, Jacko Jane'e.
Küçük yüzlerine o eski garip
ifade geldi. İçlerini çekerek
havuz başına oturuverdiler.

Miss Tavnay bir fırtına
gibi üzerlerine atıldı.

— Jane, Jacko! Bu ne de-
mek, hangi cesaretle? Ne
arıyorsunuz burda?

Sonra Lois'i gördü ve
kendini toplamağa gayret e-
derek:

— Affedersiniz, dedi. Sizi
görmedim. Erken gelmişsiniz
de.

— Yanlış tirene binmişim.
Hava pek güzel olduğundan
çocukları biraz bahçeye
çıkardım. İnşallah yanlış bir
iş yapmamışım.

— Orta yaşlı birisini isti-
yordum. Söyledimdi de.

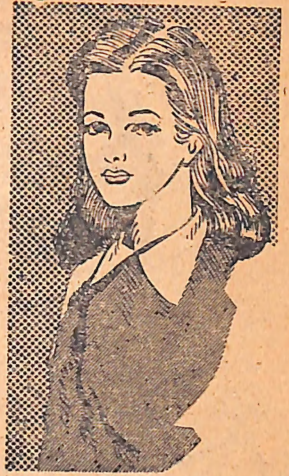
Lois gülümsüyerek:

— Eh benim yaşım da i-
lerliyor, diye cevap verdi; bir
daha sene yirmi dokuzuma
basıyorum.

— Anlıyamazsınız, bu ço-
cuklarla uğraşmak ne güc-
tür. Aman Yarabbi, ya
Jacko havuza atlasaydı, ya
Jane'i itseydi? Bundan son-
ra evin içi altüst olacak. Bi-
lirim. Akıllı hava onları çok
heyecanlandırıyor. Jacko ge-
ne hastalanacak, görürsünüz.
Şimdi şunları yatırın da son-
ra gelin sizden uzun uzun ko-
nuşalım.

Eve girdikleri zaman Jac-
ko birdenbire ağırıp tepin-
meğe başladı. Zorla yukarı
çıkardılar. Miss Tavnay:

— İşte, demedim mi, ben
onları bilirim! deyip duru-

**Lois dikkatle bakınca,
küçük kollarile bacak-
larının bağlanmış ol-
duğunu gördü.**

yordu.

Lois birşey demedi. Yalnız
o gittikten sonra:

— Jacko, diye fısıldadı; ne
diye bağırдың öyle?

— İlâç içmek istemiyorum
da ondan. İçince hasta olu-
yorum.

Lois o akşam Miss Pilkington'a bir iki satır birşey yazdı ve gidip kösedeki posta kutusuna attı. Dönüşte Sir John'a rastladı.

— Siz yeni dadı mısınız?
Çocuklarıma iyi bakın.

— Siz hiç merak etmeyin.

— Son zamanlara kadar
hiçbir şeyleri yoktu. Şimdi
de Jacko'nun tımarhaneye
gitmesi lâzım, diyorlar. Tımarhane... Oğluma dikkat
edin de bana fikrinizi söyle-
yin, e mi?

— Ben sizin yerinizde ol-
sam pek fazla merak etmem.
Herhalde annelerinin ölümüne
üzüldüler de ondan.

Sir John'un gözlerindeki
keder Lois'e çok dokunmuştu.
Çok müşfik bir baba ol-
duğu besbelliydi. Bu sırada
Sir John'u çağıran bir ses
duyuldu.

— Miss Tavnay beni çağı-

Çocuk uyur gibi yapıyordu ama, gelenin kim olduğunu anlayınca gözlerini açtı. O kadar hareketsiz yatıyordu ki Lois daha dik-

mağa, yahut da Jane'e saldıрмаğa kalkarsa?

Vakit ilerledi, fakat birşey olmadı. Lois gene odaya girince Jacko'yu mışıl mışıl uyuyor buldu. Yastığı ıslak ve yanaklarında yaş izleri vardı.

Ertesi sabah Miss Tavnay Lois'i çağırttı. Uzun uzun konuştular. Miss Tavnay'in çocuklara karşı gösterdiği alâka ve üzüntü okadar samimiye benziyordu ki Lois yumuşadı. Hattâ Miss Tavnay'e:

— Çocukların birşeyi yok. Yanlış muamele ediyorsunuz da ondan; diyecek oldu, fakat kendini tuttu.

İlk önce çocukları düşünmek lazımdı. Onun için Miss Tavnay'i de çocukları da kırmamağa çalışarak bekledi.

Cocuklar :

— Baba! Baba! diye-
rek onun kucasına
atıldılar.

riyor galiba. Müsaade eder-
seniz...

Lois onun arkasından bakarak:

— Çocuklarını çok seiyor,
diye düşündü; seiyor ama...

Ağaçların arasında, beyaz saten bir tuvalet içinde harikulâde güzel görünen Miss Tavnay gözüne çarptı. Piliğin hakkı vardı. Şu erkekler, çocuk gibi insanlardı vesse-lâm.

Çocukların yatak odasına gikti. Birisi bütün pencereleri kapamış ve perdeleri indirmişti. Halbuki o kadar bunaltıcı bir geceydi ki! Lois usulcacık pencereleri açtı ve belli olmasın diye gene perdeleri kapadı. Sonra Jacko'nun yanına gitti.

katle baktı ve küçüğün kollarıyla bacaklarının yatağa bağlanmış olduğunu gördü. Öfkeyle:

— Kim yaptı bunu? diye sordu.

— «O» yaptı. Pencereden kaçmıyayım diye.

— Sen pencereden kaçıyor musun?

Jacko durakladı. Ne cevap vereceğini kendi de bilmiyor gibiydi. Suratını asarak:

— «O» öyle diyor, dedi.

— Peki, bir deneyelim öyleyse :

Lois çocuğun bağlarını gözdü ve odadan çıktı. Gürültü filân olursa duyayım diye de kapıyı açık bıraktı. Endişe de etmiyor değildi. Ya Jacko pencereden atla-

Yavaş yavaş Jacko yola gelmeğe başladı. Hâlâ sessiz ve somurtkandı ama arasıra kalbini Lois'e açtığı oluyordu; biçare mahzun, karmakarışık kalbini... Bir gece Lois gene onun yatağının başına geçti ve sordu:

— Niçin ısıırıyorsun, Jacko?

— «O» söylüyor da ondan. Hâlâ çehresi asıktı ama konuşurken elini uzattı ve minik, buz gibi parmaklarıyla Lois'in eline sarıldı.

— Ya yabancılara ısıırırsın ya da sana ilâç veririm, diyor.

Jacko birden Lois'in göğsüne kapandı ve hıçkırmağa başladı — Beni tımarhaneye götürecekler mi da-

di? Ne zaman götürecekler? Ama ben gitmek istemiyorum. Annemi istiyorum. Neden gitti? O varken ben hiç ilaç içmezdim — **dedi.**

Lois çocuğun saçlarını okşadı.

— Ağlama Jacko. Tımarhaneye filân gitmiyeceksin, oğlum. Bana bak. Sana ne ilacı veriyorlar?

— «O» nun dolabında. Kırmızı şişede. Kendi de kırmızı. İçince hastalanıyorum. Çok fena hastalanıyorum.

Lois onu uyutunca sofaya çıktı ve bahçeye baktı. Bahçede Sir John'la Miss Tavanay yemek yiyorlardı. Lois hemen Miss Tavanay'nin odasına gitti. Herşey sessiz ve loştu. Lois dolabı açtı ve elindeki kâğıt parçasına şişedeki tozdan azıcık boşalttı. Şişeyi yerine koyarken bir ses duydu ve hemen arkasına döndü.

Kapıda yaşlı hizmetçi kadın duruyordu. Yüzü her zamankinden daha aksiydi.

— Bir ses duydum da, belki hırsız filândır diye geldim, küçük hanım.

— Kibritimi kaybettim de, bir türlü bulamıyorum. Bir de şuraya bakayım dedim, ama yok.

Hizmetçi kadın ne yaptığını görmüş müydü? Herneyse, yakında nasıl olsa belli olurdu. Aldığı tozu ufak bir paket yapıp Miss Pilkington'a gönderdi ve «hemen tahlil ettir.» diye yazdı.

Postahaneden dönünce Miss Tavanay'le Sir John'un kol kola bahçede gezindiklerini gördü ve Miss Tavanay'nin o yumuşak, derin sesini

duydu.

— Ne kadar üzüldüğünü bilmiyor değilim John. Ama daha genç sayılırsın, gene evlenirsin. **Alleni devam ettirecek başka çocukların olur.**

Sir John dertli dertli:

— Bir daha evlenmem artık, diye cevap verdi.

— Haydi canım, tabii evlenirsin.

Lois, evet, şu erkekler sahidin de çocuk gibi şeyler, diye düşündü. Sir John'a gidip şüphelerinden bahsetmek beyhude olurdu, çünkü biçare adam bu kederli halinde kendini tamamen Miss Tavanay'nin ellerine teslim etmişti.

Ertesi akşam Miss Tavanay çocukların odasına geldi. Hali tavrı her zamanki gibi sevimli ve uysaldı ama, gözlerinde bir başkalık vardı. Lois kendi kendine:

— Ya istiklâl ya ölüm! diye düşündü.

— Miss Lois, sizinle azıcık konuşmak istiyorum.

— Buyurun Miss Tavanay.

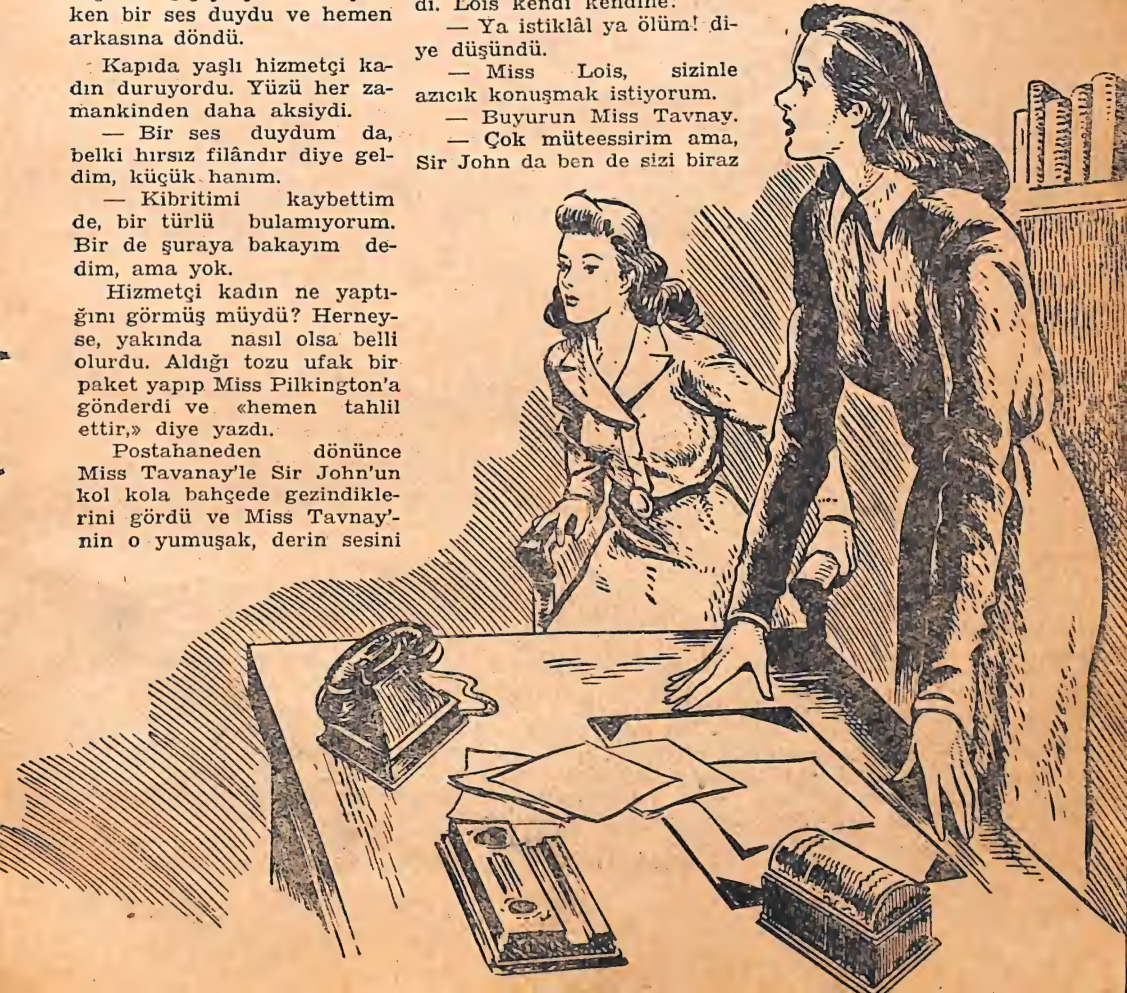
— Çok müteessirim ama, Sir John da ben de sizi biraz

genç ve tecrübesiz buluyoruz. Durumu kavrayamıyorsanız. Size bir aylık peşin vereceğiz. İnşallah bir başka iş bulursunuz.

— Çok teşekkür ederim. Çok lütfkârsınız, Miss Tavanay.

— Asıl biz size teşekkür etmeliyiz.

Lois: Demek hizmetçi kadın Miss Tavanay'ın suç ortağı, diye düşünerek aşağı indi. Çok endişeliydi. Miss Pilkington'dan beklediği cevap bugün de gelmezse ne yapacağını bilmiyordu. Neyse, yemek yerken kapı çaldı, postacı Lois'e bir telgraf uzattı. Telgraf Miss Pilkington'dandı: «Çocukları alıp bana getir. Chilingford istasyonunda, saat onda otomobilim bekliyor — Pilk.»

Lois kafasını kaşdı. Hiç de böyle bir cevap beklememişti. Şimdi bir de çocuk hırsızlığı mı yapacaktı? Başka zaman olsa Pilk'in sözünü dinlemezdi ama, zavallı yavruları bırakıp gideceğini düşününce, herşeyi göze aldı. Ne pahasına olursa olsun yavrucukları Miss Tavnay'nin elinden kurtarmak lâzımdı.

Ertesi sabah Miss Tavnay onunla beraber çocukların yanına çıktı.

— Dadınız bugün gidiyor. Yeni bir dadı gelecek. Dadınızın gittiğine çok üzülüyorsunuz, değil mi çocuklar?

Jane incecik sesiyle:

— Dadının gittiğine çok üzülüyoruz, diye tekrar etti.

Fakat Jacko yalvaran gözlerle Lois'e baktı. Sonra göz yaşlarını göstermemek için başını çevirdi. Miss Tavnay üzüntülü bir sesle:

— Zavallı yavrucuk, dedi; görüyorsunuz ya, ne denildiğini bile anlamıyor.

Lois dişlerini sıkı. Şu kadını hiç vicdan azabı çekmeden öldürebilirdi. Fakat daha işi bitmemiştir.

— Sizden ayrıldığımı ben de çok üzülüyorum, dedi; Miss Tavnay, sizden bir ricam var. Müsaade ederseniz çocukları son bir defa olarak gezintiye çıkarayım.

— Tabii. Nasıl isterseniz. Uslu durun e mi çocuklarım?

Saat onda istasyona vardılar. Mavi bir otomobil onları bekliyordu. Şöför:

— Miss Pilkington'dan küçük hanım, dedi.

Lois'le çocuklar bindiler. Jane sevincinden yandan yana sallanıyor ve şarkı söyler gibi:

— Gezmeğe gidiyoruz, gezmeğe gidiyoruz, diye mırıldanıyordu. Sonra gözleri birden dehşetle doldu:

— Ya arkamızdan «o» gelirse, dedi? Ya bizi kovalarsa ya bizi bulursa?

Jacko'nun küçük, buz gibi parmakları Lois'in ellerine sarıldı:

— Gitmiyelim, bir daha e-ve gitmiyelim, e mi dadıcıgım?

Lois onları kendine doğru çekti ve:

— Merak etmeyin, dedi; eve dönsək de «o» artık size birşey yapamayacak. Bana güveniyorsunuz değil mi?

Çocuklar sevinçle Lois'in boynuna sarıldılar.

Miss Pilkington onları sabırsızlıkla bekliyordu. Çocukların, sanki büyük adamlar gibi, ellerini sıkı ve kendini onlara hemen sevdirdi. Jane için bir taş bebek, Jacko için bir oyuncak tank almıştı. Güllüp söyliyerek yemek yediler, oyunlar oynadılar. Lois merak içindeydi. Pilk'in ne yapmak istediğini merak ediyordu ama o sadece güllüp başını sallıyor ve:

— Sabret, diyordu.

Biraz sonra kapıda Sir Jason göründü. Her zamankinden daha solgun ve kederli görünüyordu. Çocuklar:

— Baba! Baba! diyerek onun kucagina atıldılar.

— Miss Tavnay nerede? Asıl onu görmek istiyordum. Neñen gelmedi?

Sir John sabrı tükenen bir insan tavrıyla bağırdı:

— Gitmiş! Hizmetçi de o da ortadan kayboldular! Bana ne oldu bilemiyorum! Önce dadıları çocuklarımı kaçııyor, sonra Miss Tavnay sır oluyor! Anlamıyorum, hiç birşey anlayamıyorum!

— Sakin olun, Sir John. Şimdi size söyleyeceklerime belki inanmayacaksınız ama, isbat edebilirim. Çocuklarınıza yavaş yavaş, bile bile delirtiyorlardı. Jacko'yu da zehirliyorlardı. İşte çocuğa verilen ilâcın tahlili.

Sir John önce şaşkın şaşkın Miss Pilkington'a sonra ilâcın tahliline baktı ve yüzü büsbütün sarardı.

— Allahım... dedi, Allahım... Ama neden, ne sebepten, anlamıyorum ki niçin?

Miss Pilkington gözlerini düşünceli düşünceli tavanda gezdirdi:

— Birçok sebepler düşü-

nülebilir, azizim Sir Jason. Meselâ, sizde, servetinizde ve karınızın boş bıraktığı yerde gözü olan, fakat ne sizi ne de servetinizi çocuklarınızla paylaşmak istemiyen birisi... Her neyse, bu bahsi kapayalım artık.

Lois heyecanla atıldı:

— Ama Pilk, bunları daha ilk baştan nasıl anladın Alla-haşkına?

— Doğrusunu isterseniz ilk önce beni şüpheye düşüren mânasız bir tesadüf, bir benzeyiş oldu. Küçükken benim de bir üvey annem vardı. Ve bu Miss Tavnay onu çok andırıyordu. Yüzü o kadar değil ama, hali, tavrı, konuşması tıpkı oydu. Onun için içimde daha ilk baştan bir soğukluk duydum. Ama asıl Sir John'u görünce şüpheye düştüm. Tavnay yaşlı ve sert bir dadı istiyordu, Sir John ise tam aksı. Anladım ki Sir John kızla pek iyi anlaşmıyor ama o kadar kederli ve düşkün ki kendini kapıp salıvermiş. Kız da çocuklara bildiğini yapıyor. Küçükken kendi çektiklerim aklıma geldi ve hemen harekete geçmeğe karar verdim.

Lois hayran hayran:

— Yamansın Pilk, dedi.

Sir John hiç sesini çıkarmadan minnetle Miss Pilkington'un elini öptü. Sonra mahcup bir tebessümle Lois'e dönerek:

— Çocuklarım sizi çok seviyor. Çok rica ederim, onlardan ayrılmayın, dedi.

Öte tarafta tirencilik oynayan çocuklar bunu duyunca hemen koşarak Lois'e sarıldılar ve:

— Bırakmayız! Bırakmayız! diye bağırmağa başladılar.

Lois de onları kucaklayıp öperek:

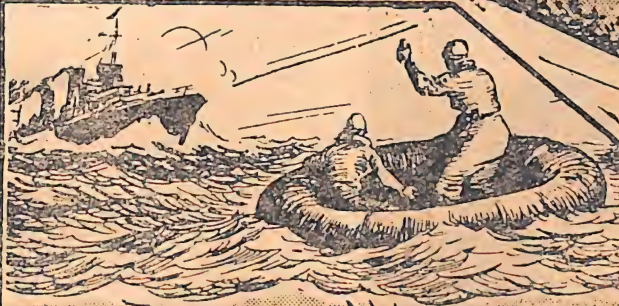
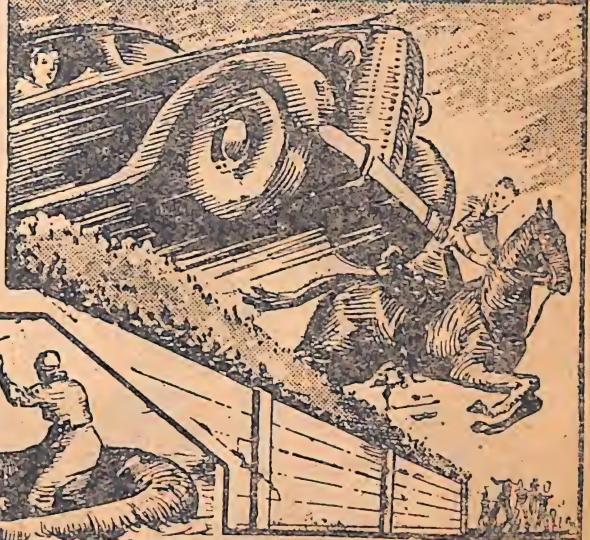
— Bakalım ben sizi bırak mıyım? dedi.

Sir John çocuklarının ceketlerini giydirenken Miss Pilkington Lois'e doğru eğildi ve kulağına fısıldadı:

— İçime öyle geliyor ki ikinci Lady Jason sensin.

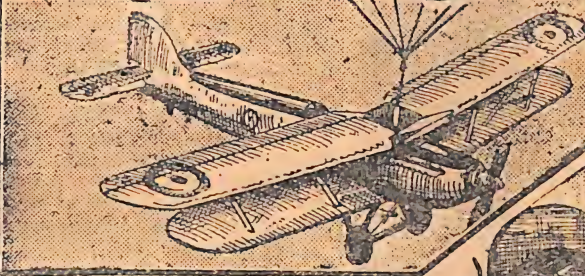
Bugünün HARİKALARI

Bir uçağın inmek zorunda kalması, her zaman kolay bir iş değildir. Hele bu uçak bir kara uçağı olur ve ineceği yer de deniz olursa! İşte bu zorlu iş için bir usul kullanılmaktadır. Uçak denize inince, kanatlarında bulunan ve ismine Yungmen aleti denilen lastik sandal suyun yüzüne fırlar ve uçağın batmasına mâni olur.

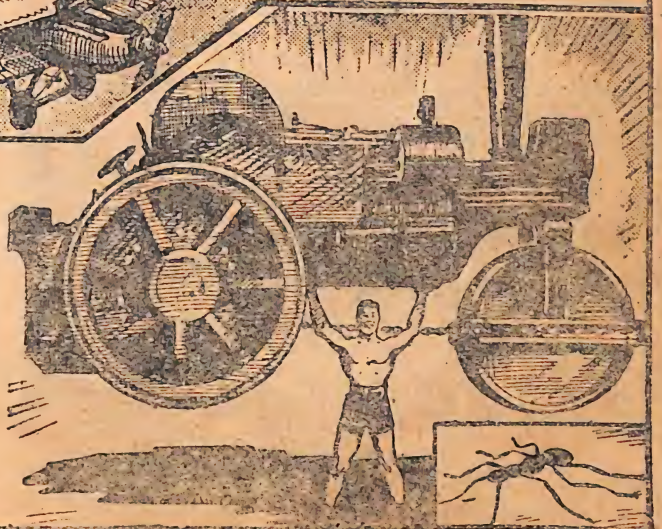

Bir otomobilin sağlam olup olmadığını anlamak için biraz garipçe bir tecrübe... Amerikalı

Cimmi Liss'in sirkında alla, otomobilin resiminde görüldüğü gibi mantak yarıp, her zaman yapılan bir numardır. Ve otomobil bu numarayı yaparken saatte 50 mil süratle ilerler.

İnsano saçma görünen bu resim, bir insanın, bir karınca kadar kuvvetli olduğu takdirde nasıl yapılabileceğini göstermektedir. Çünkü bir karınca, koca bir eldiveni zahmetsizce taşıyabilmektedir. Şu halde karıncanın boyuna posuna göre olan bu kuvvet, insanın da boyuna, posuna göre olmuş olsa idi, resimdeki gibi bir silindiri iki elile havaya kaldırması, işten bile değildi.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — Stimson, sessizce binanın köşesini döndü. İşçilerden Russel, atölyenin eşğine oturmuştu. Stimson, Russel'e öfkeli öfkeli bakarak: «Seni her zaman böyle tembel tembel otururken mi göreceğim?» diye söylendi. «Artık burada çalışmana müsaade etmiyeceğim. Bu akşam hesabını kes ve bir daha da atölyeye gelme.»

2 — İki dakika sonra Stimson bankadan gelen kâtipi gördü. Kâtip, işçilerin paralarını getirmişti. Stimson'a: «Paraları aldım ve saydım, tamam» dedi.

3 — Fakat Stimson, para işlerinde kimseye emniyet etmezdi. Bunun için paraları kâtibinden aldı ve kendi elle saydı. Hakikaten paralar, kâtibin dediği gibi tamamdı. Stimson paraları sayarken, kâtip de ustabaşı ile konuşuyordu.

4 — Ustabaşı kâtime: «Mister Stimson'un yanında o kadar para olduğu halde tek başına atölyedeki odasında bulunması hiç de doğru değil» diyordu. «İşçilerin arasında her türlü ahlâkta insan var.» Kâtip onun bu sözlerine güldü. «Ammma yaptın ha!» dedi. «Bu işi yalnız bugün mü yapıyor sanki?» Fakat işçilerden Dyke'in yanlarına yaklaştığını görünce sustu.

5 — Biraz sonra kâtip Mister Stimson'la görüşmek üzere odasına gitti. Kapıyı açıp içeri girdiği zaman olduğu yerde dondu kaldı.

6 — Çünkü Mister Stimson, masasının üzerine kaplanmış bir vaziyette yatıyordu, ölmüştü... Paraları meydana yoktu. Kâtip serinkanlı bir adamdı. Vakit kaybetmeden polisli olaydan haberdar etti.

7 — Yarım saat sonra Polis Müfettişi Copman geldi. Kâtip, Müfettişi cinayetin işlendiği odaya götürdü. Copman'ın Stimson'un öldürüldü-

Kim Öldürdü?

gü odanın, binanın diğer kısımlardan ayrı oluşu dikkat nazarını çekti.

8 — Müfettiş, evvelâ odanın içini gözden geçirdi. Sonra cesede yaklaştı. Stimson, başına arkadan vurularak öldürülmüştü. Cinayeti meydana çıkaracak en ufak bir iz yoktu.

9 — Bunun üzerine Müfettiş dışarı çıktı. Cinayet yerinin biraz ilersinde çalışan işçilerden birini çağırarak, kaçta işe başladığını sordu. İşçi: «3 de» diye cevap verdi. Ve Müfettişin cinayet yerine kimlerin girip çıktığı sorusuna: «Kâtipten başka kimsenin girmediği, eğer girecek olmuş olsalardı, muhakkak göreceğini» söyledi.

Müfettiş bir bir işçilerin isimlerini tesbit etti. Sonra ahlâklarını soruşturdu. Nihayet iki işçi üzerinde durdu. Bunlardan biri Dyke, diğeri ise Russel'di. Müfettiş cinayet yerinden ayrılırken katili de beraber götürdü. Acaba katil kimdi ve Müfettiş cinayeti nasıl meydana çıkarmıştı?

(Bu bilmecemizin çözüsünü gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜŞÜ

Polis Müfettişi, usta bir blârdocu olan Mister Tom'un blârdö masası üzerinde duran ıstaka ile mi oyun oynadığını sormuştu. Hubert onun bu sorusunu cevaplandıramamıştı. Çünkü böyle bir soru ile karşılaşacağını düşünmemişti. Blârdö masasının üzerinde duran ıstaka'ya bakarsanız (Resim : 7) ucunun kırık olduğunu görürsünüz. Halbuki usta bir oyuncunun, böyle kırık bir ıstaka ile oyun oynaması imkânsızdı. Hubert, sorgu sonunda suçunu itiraf etti. Tom'un kalbine ıstaka ile vurarak onu öldürdüğünü, kırılan ıstaka parçasını da sakladığını açıkladı.

PERDEDEN PORTRELER

Her sene beyaz perdede birçok kovboy filmleri seyre ediyoruz. Bunların kimisi basit mevzulu, kaç - kovala cinsinden müzikal kovboy filmleridir. Bu nevi eserlerde işin san'at tarafına pek ehemmiyet verilmez. Gene Autry, Roy Rogers, Rod Cameron gibi artistler ekseriyetle bu cinsten film yaparlar. Fakat bir de bunun tamamen aksı vardır. Bunlar da büyük stüdyolarda çevrilen kovboy filmleridir ki, içinde san'at, mevzuunda güzellik, filme alınışında teknik vardır.

Bu nevi filmlerin yıldızlığını Gary Cooper, Randolph Scott, Joel McCrea gibi bü-

yük ve tanınmış san'atkârlar yapıyorlar. John Wayne de perdeye ilk çıktığı zaman basit kovboy filmlerinde oynar ve daha ziyade Tim McCoy gibilerinin yanında ikinci de-

John Wayne

*

Resimleyen : SURURİ

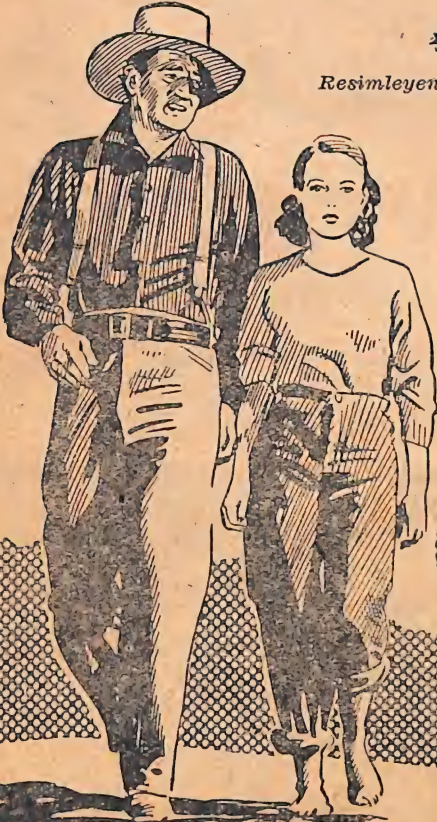
recede rollere çıkardı. Günün birinde dünyaca meşhur rejisör John Ford ona rastladı. John'u beğendi ve o sıralarda filme çekeceği " Hücum " isimli büyük kovboy filminde başerkek rolünü verdi. John bundan istifade etmesini bildi. Rolünü muvaffakiyetle oynayarak kovboy filmleri sahasında Gery Cooper, Randolph Scott gibileriyle yarışabilecek bir hale geldi.

John Wayne (Con Veyn) bundan otuz dokuz yıl önce 27 Mayıs 1907 de Iowan'ın Winterst kasabasında dünyaya geldi. Asıl adı Marion Michael Morrison'dur. Maamafih bu isimle, hele Marion adı kullanılarak çağırılırsa müthiş kızar. Sinemaya geçtikten sonra şimdiki ismini almıştır.

İlkokulu bitirdikten sonra California'daki Glandle Ortaokuluna girdi. Oradan koleje, daha sonra da Cenubi California Üniversitesine geçti. Onu mektepte okurken ya ismi Michael'in kısaltılmış şekli olan Mike, yahut ta Duke diye çağırırlardı.

Sayet boş bulunup ta John'a ne zaman kovboyluğa baş-

John Wayne, uzun boylu, yakışıklı bir yıldızdır. Onu bu resimde Betty Field ile çevirdikleri filmin bir sahnesinde görüyoruz.

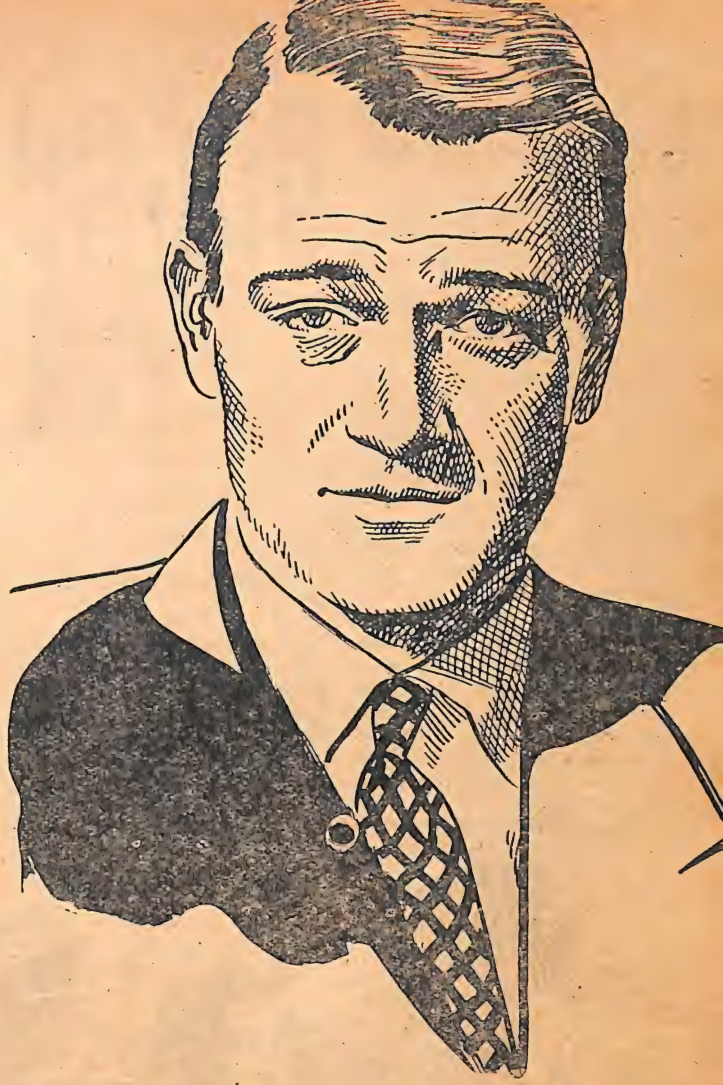
ladığını soracak olursanız, o tâ gözlerinin içinden gülümseyerek: " Kovboyluğa ne zaman başladığımı bilmiyorum. Herhalde öyle doğmuş olsam gerek! " diye cevap verir. Babası Iowa'nın Winterset şehrinde ayakta karın doyurulan küçük bir lokanta işletiyordu. John da yardımı dokunsun diye tezgâh arkasında çalışıyordu. Günün birinde California'nın Lancaster mevkiinde bir çiftlik satın alarak oraya gittiler.

John çiftlik hayatına hemen intibak etti. Ata binmekte, silâh kullanmakta hiç güçlük çekmiyordu. Çiftlikleri yakınındaki Mojave çölünü geze geze karış karış öğrendi. Babası iki sene çiftlik hayatı sürdükten sonra Glandale'e giderek tekrar lokantacılık işine başladı. John ilk tahsilini bitirdikten sonra ortaokula ve koleje devam etti. Ondandır sonra üniversiteye geçti. Orada okurken Amerikan futbolüne heves sardı. Bu yolda kendisini epeyce tannıttı.

Profesyonel olup futbolcülükle hayatını kazanmağa başladı. John'daki san'at kabiliyetini keşfeden rejisör Raoul Walsh olmuştur. Bu adam ona idare ettiği " Büyük İz " filminde mühim bir rol vermiştir. Bundan sonra John birçok ufak rollere çıktıktan sonra Claire Trevor'la çevirdiği " Hücum " filmiyle yıldızlığa yükseldi.

Hollywood yıldızları arasında at yetiştirmeye meraklı kimselerden birisi de John Wayne'dir. Brentwood tepelerindeki çiftliğinde cins atlar yetiştirir. Yakışıklı yıldız a-yakkabısız bir metre seksensekiz santim boyunda, doksan kilo ağırlığındadır. Ata binmekten ve yüzmekten çok hoşlanır. Hareketlerinde ağırlık ve utangaçlık vardır. Zaten beyaz perdede onun sevilmesine sebep budur. Gözleri yeşil, saçları açık kumraldır.

Republic stüdyosuyla uzun müddetli bir konturat imza-

John Wayne'm, kendini sevdirmesine sebep olan ağırlık ve utangaçlığını belirten güzel bir portresi...

lamıştır. Bununla beraber başka stüdyolarda film çevirmek hakkı da vardır. Poker oynamasını çok sever. Son zamanlarda Robert Montgomery ve Donna Reed'le " Onlara Güvenilebilirdi " filmi çevirmiştir. Bu onun çevirdiği en güzel filmlerinden birisidir.

1933 senesinde Dominik Cumhuriyeti konsoloslarından birinin kızı olan Josephin Saenz'le evlenmiştir. On bir yaşında Michael ve on yaşın-

da Antonio isimli iki oğluyla yedi yaşında Pat ve beş yaşında Melinda isimli iki kızı vardır. 1944 senesinde karısıyla geçinemiyerek boşanmıştır. Buna rağmen iyi bir babadır. Çocuklarıyla daima meşgul olur. Bundan birkaç ay önce Esperanza Bauer isimli Meksika'lı bir artistle evlenmiştir. Halen Claudette Colbert'le birlikte RKO Radio şirketinde bir film çevirmektedir. Karısı da kendisi gibi Republic stüdyosunda çalışır.

Mary odanın kapısını açarak içeri girdi. Bundan iki yıl önce bu odada kendisi oturuyordu. Fakat şimdi o zamanki sevgilisi Kenny oturuyordu. Odanın her köşesinde onun kendine mahsus izleri bulunuyordu. Etrafın dağınık manzarasını seyrederken onu hâlâ çok sevdiğini kendi kendine içinden itiraf etti. Hele masanın üzerinde Fran'ın resmini görünce gözleri sulandı. Fotoğrafın üzerinde " Kenny'me bütün aşkımla, " diye yazıyordu. Mary bu kadının Lew'in otelinin barında çalıştığını biliyordu. Demek o kasabadan ayrıldıktan sonra Kenny bu kadına âşık olmuştu. Bunları düşünürken içinde birşeyin burkulduğunu hissetti.

Birdenbire gözlerinin önünde bundan iki sene evvelki vaziyet canlandı. O zamanlar toy bir kızdı. Kenny'yle sevişiyordu. Fakat sevgilisi ondan ziyade kumar ve içkiyle alâkadarı. Kenny anne ve babasından zorla aldığı parayı barlarda, kumar masaları başında yıyordu. Bütün kasa-

DOĞRU YOL

ÇEVİREN :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

balı onun aleyhinde dedikodu yapıyordu. Fakat o, Kenny hakkında söylenen şeylere karşı kulaklarını tıkamıştı. Sevgilisini doğru yola getirmek için bütün kuvvetini sarfediyordu.

1938 senesinde kasabaya Lew Lentz isimli, uzun boy-

lu, yakışıklı ve oldukça paralı bir adam gelerek Arshbury Otelini açmıştı. Bu adam Mary'yi ilk gördüğü dakikadan itibaren sevmeye başlamıştı. Onu Kenny'nin elinden almak için ne lâzımsa yapıyordu.. Hatta bir gece barda karşılaştıkları zaman yumruk yumruğa gelmelerine ramak karmıştı. Bereket versin Mary aralarına girerek onların döğüşmesine mâni olmuştu.

Lew öyle pek cesur bir adam değildi. Fakat Gitlo isimli iri yarı, kuvvetli ve karışık yüzlü bir adam olan koruyucusuna güveniyordu. Gitlo patronunun otelinde garsonluk yayıyordu. Lew'e içinden düşman olmakla beraber onun her dediğini itirazsız yapıyordu. Çünkü onu hapishane denen cehennemden kurtaran patronuydu. Buna rağmen eline geçecek ilk fırsatta patronundan intikam almak için sabırla bekliyordu.

Bardaki kavga sahnesinden sonra Mary, sevgilisi Kenny'ye evlenip bu kasabadan uzaklaşmayı teklif etmişti. Fakat Kenny: " Gideceği-

miz yerde de saadetimizi bozacak birşey Lew Lentz'ler çıkacak!" diyerek genç kızın teklifini kabul etmemiştir. Mary de eşyasını toplayarak müteessir bir halde Chicago'ya hayatını kazanmağa gitmişti.

Şimdi iki sene sonra tekrar eve döndüğü zaman herşey eskisi gibi bulmuştu. Uyuyanları uyandırmak için merdivenden yukarki kata doğru bağırdı. Önce Kenny'nin annesi Molly; biraz sonra da kızkardeşi Jossie aşağı indi. Kenny'nin babası demiryollarında gece makasçısı olduğundan eve daha gelmemiştir. Evdekiler genç kıza görünce çok sevinmişlerdi. Çünkü o gittikten sonra Kenny kendisini bütün bütüne kumara ve içkiye terketmişti. Üstelik Fran isimli güzel, fakat hafif ahlâklı bir kadına da tutulmuştu.

Mary onlara Chicago'yu anlatırken odanın kapısı açılmış, Kenny sarhoşluğun ve uykusuzluğun tesiriyle sallanarak içeri girmişti. Birbirlerini gayet soğuk selâmladılar. Mary birşey söylemiş olmak için delikanlının gözlerinin içine bakarak: "Hiç değişmemişsin," dedi.

Kenny mânalı bir gülümseyişle: "Evet, maalesef öyle. Gene eski hazır yiyece sarhoşum. Lew Lentz de değişmedi. Sana hâlâ delicesine âşık," diye cevap verdi. Sonra genç kızdan bir sigara istedi. Mary çantasından tabakasını çıkartarak ona uzattı. Kenny altın tabakadan bir sigara alırken kapağında "George'dan sevimli Mary'ye" diye bir yazı okudu.

O akşam hep birlikte sofrada yemek yerlerken kapı çalındı. Gelen Lew'in koruyucusu Gitlo'ydu. Patronu onunla bir demet gül göndermişti. Tabii Mary için. Yemekten sonra Kenny ve Mary otomobile atlayarak otelin barına yollandılar. Birisi Fran'ı, öbürü de Lew'i görmeğe gidiyorlardı. Yolda hiç konuşmadılar. Otelin kapısında Kenny'yi sevgilisi Fran karşıladı. Onlar birbirlerine sarıldılar.

larken Mary serinkanlı olmağa çalışarak Lew'in odasına doğru yürüdü. İkisinin, önünde birbirlerine sarılmaları çok ağırlıca gitmişti.

Lew onu çok iyi karşıladı. Onu hâlâ delice sevdiğini söyledi. Evlenmek te teklif etti. Mary onu sevmiyordu. Oraya Kenny'ye nisbet vermek için gelmişti. Fakat Lew'e karşı da kendisini sevmeyi sevmediğini söylemiyordu. Çünkü onun hıncını Kenny'den alacağını biliyordu. Lew'i mümkün olduğu kadar oyalamaya çalışıyordu.

O gece geç vakit Kenny eski sevgilisini alarak eve bıraktı. Sonra demiryolundaki makas başına, babasının yanına gitti.

Kenny'nin o gece makas başına gitmesine sebep, babasının romatizmasının tutmasıydı. Zavallı adamın ayakları ağrıdığından vazifesini oğluna bırakmaya mecbur kalmıştı. Kenny sarhoş ve kumarbaz olmasına rağmen iş başında dikkat kesilirdi.

Çünkü tirendeki yüzlerce yolcunun hayatı onun elindeydi.

Delikanlı babasını eve gönderdikten sonra makasçı kulübesine girerek cebinden iskambilileri çıkarttı. Fal açmağa başladı. Bir müddet sonra kapı çalındı. İçeriye Lew'in koruyucusu Gitlo girdi: "Nereledesin yahu," dedi. "İki saattenberi seni arıyorum. Seninle bazı şeyler konuşacağım. Birkaç gün sonra kasabada bir panayır açılacak. Patron bu panayırda epeyce para kazanacağını ve sonra bunları Detroit şehri-

Film Hikâyeleri

OYNAYANLAR

Kenny George Raft
Mary Ava Gardner
Gitlo Victor McLaglen
Lew Lentz Tom Conway

Rejisör : Leonide Moguy
United Artists

ne gidip bir bankaya yatıracığını söyledi. Detroit'e giden tiren gece buradan on biri eli geçe geçiyor. Patronu ben buraya otomobille getireceğim. Arabayı tirenin geçmiyeceği hat üzerinde durdurum. Ve bir sebep bularak oradan uzaklaşırım. O gece babanı sen eve göndererek yanlış makas açarsın. Lew karanlıkta tirenin üzerine geldiğini farkedinceye kadar çarpışma olur. Patron bir daha ne senin kızına, ne de bana musallat olur. Herkes te bunun tesadüfi bir kaza olduğuna inanır. "

Kenny onu yukardan aşağıya bir süzdü. Gitlo'dan hoşlanmamasına rağmen anlatıklarına inandı. Kurduğu plân da saçma birşey değildi. Sonra onun patronu Lew'den nefret ettiğini de biliyordu. Ondan intikam almak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Gitlo ile birlikte o gece uzun uzun konuştular. Plânlarını, ilerde bir aksaklık olmaması için en ince teferruatına kadar tesbit ettirir.

Panayır açılmadan önce Kenny birkaç defa daha Gitlo'yla buluştu. Mary onların bu gizli buluşmalarının farkında olmuş ve sevgilisini ikaz etmek istemişti. Kenny'

ye bu adamın bir canı olduğunu ve onu hapisten kurtaranın Lew olduğunu söylemişti. Kendisine iyilik yapan bir adamı öldürmek isteyen Gitlo'dan ona bir hayır gelmiyeceğini defalarca anlatmıştı. Kenny'nin, onun anlattıklarına aldırış ettiği yoktu. O gene kendi bildiğini okuyordu. Sık sık Fran'la buluşuyor, Mary'yi mümkün olduğu kadar görmemeğe çalışıyordu. Adeta ondan kaçırıyordu.

Bir gün Mary artık Chicago'ya dönmesi lâzım geldiğini söyledi. Kenny onun gideceğini duyunca ona karşı olan tavrını değiştirdi. Genç kızın biraz daha sabretmesini ve eğer isterse panayır kapandıktan sonra onunla birlikte Chicago'ya geleceğini söyledi. Mary onun sözlerini samimiyetle kabul ederek bekledi. Panayır açıldığı zaman daima ikisi beraber dolaştılar. Artık Kenny içkiyi az içiyor ve hiç kumar oynamıyordu. Kasabahılar onun bu haline şaşıyorlardı. Mary'nin onu yola getirdiğini zannediyorlardı.

Panayır kapandıktan bir

gün sonra Gitlo, patronunun o akşamki onbir ellibez tireniyle gideceğini Kenny'ye haber verdi. Delikanlı çok sarhoşluk yapmış, kumar oynamıştı ama, hiç kimsenin kanına girmemişti. O gece adam öldüreceğini düşündükçe bu işe girdiğine pişman oluyordu.

Bu sırada yanda bir otomobil durdu. İçinden Mary çıktı: " Kenny, " dedi. " Annen seni merak ediyor. Biliyorsun ki baban bu akşam makasa gidemeyecek. Onun yerine sen gideceksin. Hadi çabuk arabaya bin, evden seni bekliyorlar. "

Diğer taraftan Gitlo da kararlaştırdıkları şekilde patronunun arabasını hattın üzerinde bırakmış ve biraz sonra döneceğini söyliyerek makası kulübesine gitmişti. Fakat orada Kenny'yle karşılaşacağı yerde, onun kız kardeşinin nişanlısı Ernie ile karşılaştı. Kaynanası oğlu gelmeyince onu göndermişti. Ernie ona burada ne aradığını sorunca Gitlo heyecanlanarak: " Kenny'yle kart oynamaya gelmiştim! " diye cevap verdi. Ernie onun yalan söylediğini derhal anlamıştı. Çünkü Lew'in bu gece gideceğini o da duymuştu. Kulübenin kapısını açarak otomobil-

de bekliyen Lew'i içeri çağır-
dı. Sonra yarı şaka, yarı cid-
di: " Lew, " dedi. " Bu gece
şansın iyi gitti. Fakirlere pa-
ra dağıtsan iyi edersin. "

Mary yolda giderken oto-
mobili durdurmuş ve Kenny'
ye Gitlo'yla ne yaptıklarını
sormuştu. Genç kız onların
son zamanlardaki samimiye-
tinden şüpheleniyordu. Konu-
şurlarken Mary'nin eli Ken-
ny'nin cebindeki sert birşeye
çarptı. Genç kız elini onun
cebine atarak bir silâh çıkar-
dı. Üzerindeki " G " işaretin-
den bunun Gitlo'ya ait oldu-
ğunu anladı. Kızarak: " De-
mek Gitlo seni cinayete teş-
vik ediyor. Sen de buna göz
yumuyorsun. Çabuk otomobi-
limden in." Kenny ilk defa o-
larak bu sözlerden utandı. Se-
sini çıkartmadan otomobilden
indi. Tabii makas başına da
yetişemedi.

Bu vak'a üzerine Kenny
tekrar eski haline döndü.

Bir akşam gene adama-
kılı sarhoş bir halde Fran'ı
görmek için Lew'in barına
gitmişti. Onun bir masada
Mary'yle oturup konuştuğu-
nu görünce kendisine hâkim
olmuş, doğruca Fran'ın ya-
nına gitmişti. Fakat Lew o-
nu rahat bırakmak istemiye-
rek yanına gelip barı derhal
terketmesini istedi. Kenny o-
nun hakaretine, çenesine bir
yumruk savurmakla cevap
verdi. Lew masayı devirerek
yere yıkılırken Gitlo yetiştı.
Kenny'yi tuttuğu gibi dışarı
attı. Mary ortada kalakalmış-
tı. Hangisine yardım edece-
ğini şaşırılmıştı. Kalbi Kenny'
nin yanına gitmesini, kırılan
izzeti nefsi de Lew'in yanında
kalmasını emrediyordu. Fa-
kat o kalbinin sesini dinleye-
rek dışarı Kenny'nin yanına
gitti.

Delikanlı onu görünce :
"Beni affet sevgilim! " diye-
rek boynuna sarıldı. Kulağı-
na: "Artık herşey değişecek...
Şimdiye kadar yaptıklarına
pişmanım... Seni seviyorum...
Mari, Kenny'nin boynuna sa-
rıldı. Artık istikbal genç a-
dama mesut bir yol, doğru
bir yol gösteriyordu.

SİYAH-MASKE

Lord Valmond kasesinin kapagini kaparken:

— Simdi is yolunda. şeytanın kendi bile gelse bu mücevherleri alamaz, dedi.

Stafford, başını sallayarak cevap verdi:

— Gerçekten şeytani alamaz. Fakat ben bir adam tanıyorum...

— Bir adam mı?

Lord Valmond'un sesi çok hayretli idi.

— Kızmayınız Lord Valmond. Hatırla

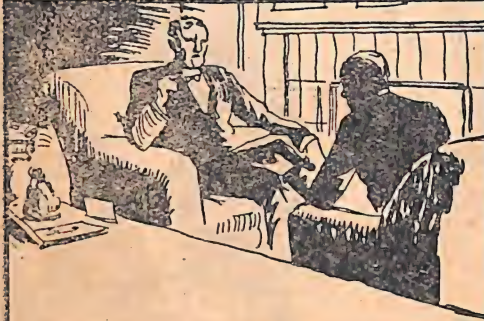
gelen adam insanı hayretlere düşürecek şeyler yapıyor.

— Bu fevkalâde adam kimdir? Adı nedir? Nerededir?

— Onu kimse bilmez Lord Valmond. Gündüzleri kibar âlemlerinde yaşıyan ve geceleri yılmaz hırsız olan bir adam. Yapmış olduğu vakalar fevkalâdedir. Muthiş kurnazlığı ve esiz soğukkanlılığı sayesinde polisten yakayı kurtarmaktadır.

Bir akşam yalnız birkaç saniyelik bir zaman zarfında onun siyah gölgesini görür gibi oldum. Çünkü o, karanlıkta belli olmamak için kara elbise ve kara maske ile iş görür. Onun tanıları tarafı bu kara kılığıdır. Bundan dolayı ona "Siyah Maske", diyorlar.

Bu sahne Lord Valmond'un evinde geçiyordu. Yanlarındaki masanın üzerinde pek kıymetli hediyeler var. Bu hediyeler, ertesi günü düğünü yapılacak olan Lord Valmond'un kızı Diana'ya verilecektir. Mücevherlerin çok kıymetli ve çok yüksek fiatlı olmalarından dolayı Lord Valmond bunların muhafazasını sivil polis Stafford'a havale etmişti.

Stafford, vazifesini çok dikkatle yapan bir adamdı. Girilip çıkılacak yerleri tanımak için evin her tarafını dolamıştı. Yalnız üç pencereyi hürsüzlerin izmesine elverişli gördüğünden her birine birer sivil polis koymuştu. Bu pencereleri açma ve içeriye girme teşebbüslerini önlemek için gözcülerin yanında elektrik düğmeleri yerleştirmiş ve bunlar da büyük salondaki alarm çingiracağına bağlanmıştı.

Polisin vazifesini kolaylaştırmak için Lord Valmond ve iki kızı, apartmanın uzak bir köşesindeki dairede geceyi geçeceklerdi.

Saat on biri kaldı. Lord Valmond kalktı.

— Simdi ben gidiyorum, size em-nivetim vardır Stafford, incileri iyi muhafaza ediniz.

— Bana itimat ediniz Lord Valmond, ne şeytan ve ne de "Siyah Maske", gerdanlığı çıalmıyacaklardır. Mükemmel ihtiyat tedbirleri aldım.

Stafford çışiçe kadar Lord'la beraber geldi ve Lord kapıdan çıkınca anah-tarı üç defa çevire-rek kilidi yapıledi.

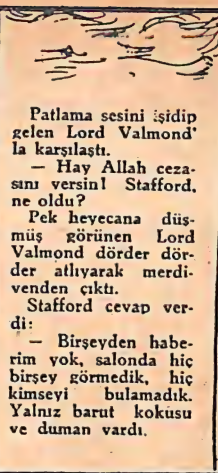
Alt kattaki odaları cabuk gözden geçirdikten sonra ıslık çala çala merdivene doğru yollandı. Tam merdivenin varışına geldiği vakit birincî katın büyük salonundan gelen boğuk bir gürültü ve bir patlama üzerine mihlandı kaldı.

Az bir sükkattan sonra sivil polislerin bağışları ve çağrısı işitildi. Sasmıklıktan kurtulup aklını başına toplayan Stafford, rovel-ver elinde ve parmağı tektike olarak salona hücum etti

Salon boştu. Hediyelere el değmemişti. Yanmış barut kokusu ile mavi bir duman bulutu salonu kaplamıştı.

Dört adam, çok sakin bir halde birbirine bakışıyorlardı. Bu sırada apartmanın kapısı şiddetli şiddetli vuruldu. Sonra zil sesi işitildi. Stafford Kapıya doğru koştu ve açtı.

Patlama sesini işidip gelen Lord Valmond'la karşılaştı.

— Hay Allah cezasını versin! Stafford, ne oldu?

Pek heyecana düşmüş görünen Lord Valmond dörder dörder atlıyarak merdivenden çıktı.

Stafford cevap verdi:

— Birşeyden haberrim yok, salonda hiç birşey görmedik, hiç kimseyi bulamadık. Yalnız barut kokusu ve duman vardı.

Lord Valmond ve Stafford büyük salonu gözden geçiriyorlardı.

— Fakat, Stafford, bu barut kokusu nereden geliyor?

Sivil polis birdenbire eğildi:

— İşte bakınız! diye bağırdı. Halı üstündeki maden parçalarına... Şüphesiz bir bombalı. İyi patlamamış. Bir ziyan yok.

Lord Valmond hediyeleri gözden geçirdi, hepsi yerinde duruyordu.

— Ya inciler? Kasaya koştu ve ne yapacağını şaşırması gibi...

Elini alına götürdü:

— Stafford, diye mırıldandı, zihnim karıştı. Ne yapacağımı şaşırdım.

Sivil polis gülümseyerek:

— Diana! diye kulağına fısıldadı.

Lord Valmond çabucak kasayı açtı ve rahat bir nefes aldı. Gerdanlık oradaydı.

— Çalışmamış, diye mırıldandı. Fakat herhalde endişedeyim Stafford, karar verdim, incileri yanıma alacağım, yalnız siz, bir kazaya uğramadan yerine varışmadan emin olmanız için, bir çeyrek saat sonra bana telefon edin.

Lord Valmond gittikten sonra Stafford pek dalgın dalgın düştü. Onun bu fikrini münasip buluyordu. Bir çeyrek saat sonra telefon etti:

— Allo, Lord Valmond, karşınızdaki Stafford'dur.

Uykulu bir ses cevap verdi:

— Evet, ne var?

— Yerinize kazasız döndünüz mü? Inciler yanınızda emniyette mi?

— Inciler benim yanımda mı? Aman Stafford ne söylüyorsunuz?

— Simdi gelip aldığınız incileri soruyorum, Lord Valmond?

Hiddetli bir cevap işitti:

— Siz deli misiniz? Incileri ne zaman aldım?

— Gürültüden sonra buraya geldiğiniz vakit, Lord Valmond.

— Geldiğiniz vakitte mi, diyorsunuz? Saat on birde sizden ayrıldıktan sonra buraya geldim ve hiç bir yere gitmedim.

Stafford dişlerini sıkarak içinden bir küfür savurdu.

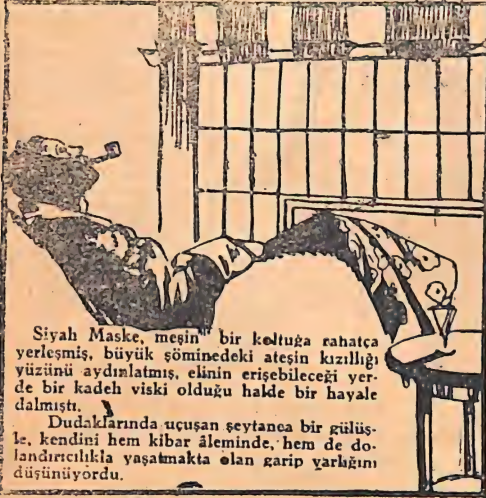
— Oyleyse bize bir oyun oynadılar, Lord, inciler çalındı ve bunu yapabilecek olan adam. Ancak "Siyah Maske" dir.

"Siyah Maske" yaptığı işten gayet memnun bir halde evine döndü. Önce banyo odasına girdi; makyajla Lord Valmond'a benzettiği yüzünü yıkadı ve meşhur roman muharriri genç Herbert Walling kılıfına girdi.

Lord Valmond'un kine benzen elbiseleri çıkardı ve rahat bir rob dö şambır giydi. inci leri cline aldı, büyük bir zevk ve sevinçle onları seyre daldı

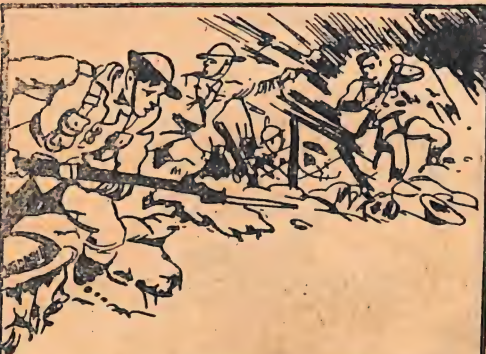
"Siyah Maske, meşin" bir koltuğa rahatça yerleşmiş, büyük şöminedeki ateşin kızılığ yüzünü aydınlatmış, elinin erişebileceği yerde bir kadeh viski olduğu halde bir hayale dalmıştı.

Dudaklarında uçan şeytancea bir gülüşle, kendini hem kibar âleminde, hem de dolandırıcılıkla yaşatmakta olan garip yarlığını düşünüyordu.

Piposundan çıkan kıvrım kıvrım mavi dumanlar arasında çocukluğunu göz önüne getiriyordu. Pis bir mahallede sefil bir kari koca kendisini büyütmuş ve ekmek parası kazanmak için yankesciliğe almıştırmışlardı.

Nihayet onu büyüten kari koca bir kazaya uğratarak ölmüştü, on beş yaşında yapayalnız kalmıştı.

O vakit, fena tabiatinden ziyade tehlike heyecanı zevkileşen'atine devam etti. Kendinde gayet büyük bir istidat hissediyordu. Sonra savaş olmuş ve askere yazılmıştı.

Macerâ zevki ve hiç başeyden yılmaz cesaretile şubay olmuş, kâfî nişan bile almıştı.

Mütarekeden sonra roman yazmaya başlamıştı. İlk macera romanı muvaffakiyet kazanmış. Herbert Walling takma isimle muhur bir muharrir olmuştu. Fakat macerâ-ı anı hatırlanan tabiiyi vücutlandırtıktan sonra bir maharet ve cesaretle gece hırsızlığına başlamıştı.

Birdenbire telefon çaldı.
Hayretle abizeyi aldı. Bir kadın sesi:
— Allo, Siyah Maske ile mi konuşuyorum. Fena halde sarardı.
— Muhakkak ki yanılıyorsunuz, burası...
— Romancı Herbert Walling'in evi olduğunu biliyorum

— Burasını çok iyi bilen sizinle konuşmakla pek bahtiyarım. Ne arzu ediyorsunuz?
— Lord Valmond'un kızı Diana'ya hediye ettiği inci zerdanlığı Siyah Maske'nin nasıl aldığını öğrenmek istiyorum.
Walling'in şaşkınlığı son dereceyi bulmuştu. Demek ki bu kadın, onun yaptığı şeylerin hepsini biliyordu. Aynı zamanda o tatlı ses kulaklarında cınladı.
— Müsterih olunuz Herbert! Size bir fenalık yapmıyacağım. Fakat anlıyorsunuz va' Herseyi bana sövlemelisiniz

Delikanlı yine kızmadı.
— Bu pek basit, dedi. Alınan sıkı tedbirler önünde Siyah Maske incileri iç etmenin bir çaresi olmadığını anladı. Onları yerine götürmeğe karar verdi.
Önce, makyaj yaparak, pek iyi tanıdığı Lord Valmond kılıfına girdi.

Sonra, apartmanın büyük salonu sömine bacasıdan zararsız bir bomba saldı. Münasip vakitte bombayı patlattı, fakat hiç bir zarar olmadı. Sonra...

Apartmanın kapısını çaldı. Stafford kapıyı açtı, Lord Valmond girdi. Patlamanın tesirlerini gözden geçirdikten sonra aldığı incileri yerine koydu. Nasıl memnun olduğunu mu?
Telin öbür ucundaki ses, şiddetli bir heyecanla:
— Bravo, çok vaman-sınız! diye bağırdı, ve bu, bundan daha ziyade maharet göstermenizi istemekliğim hususunda bana cesaret veriyor.
— Bunun için ne yapmak lâzım?

Hemen bu gece Lord Valmond'un kasasına incileri koymalıyız.
Walling kulaklarına inanamıyordu. Sıddetle sıradı ve boğuk boğuk bağırdı:
— Nasıl! Saka mı ediyorsunuz?

Tatlılığını muhafaza eden ses sert cevap verdi:
— Saka etmiyorum, emrediyorum. Bu andan itibaren üç saat zarfında inciler yerinde görülmeyecek olursa Siyah Maske ile Herbert Walling'in aynı sahis olduklarını bütün polis memurları öğrenmiş olacaklardır. Geçeniz hayırolsun azizim!
Siyah Maske koltuğuna çöküverdi.

Siyah Maske, önce kaçı-
yı, sonra hileyle baş vurarak
kolyenin sahtesini yerine koy-
mağı düşündü. Fakat hiç birini
beğenmedi.

Bir kadın ona meydan oku-
muştı. Pek ala, o da mücadele
edecekti. Ve derhal esrarengiz
işleri için lazım o-
lan aletleri sakladığı
gizli dolaba kos-
tu.

Herbert Walling adile ge-
diği zamanlarda giydiği gavet-
sık bir suvare elbisesini çıkardı.
Bu kıyafet ile her yerde, hattâ
polislerin önünde de serbestçe
dolaşıyordu. Omuzuna, gelişi-
güzel bir pelerin attı. Gece iş-
lerini yaparken kullandığı Siyah
Maske ile eldivenlerini de va-
nına aldı.

Hazırlandıktan
sonra, iç avludan
biring bakan pen-
cereyi kaldırdı. Du-
vara yapışık kuv-
vetli bir su boru-
suna sarılarak aşı-
ğı sıyrıldı. Bu iş
onun için pek ko-
laydı.

Yolun her tarafını ıvice mu-
ayene etti. Geç kalmış iki yol-
cudan başka kimse görünmüyör-
du. Onlar da ilerde gidiyor-
lardı.

Saat ikivi çalarken
Lord Valmond'un apar-
tımının bulunduğu ma-
halleve gelmişti.

Hızlı hızlı Lord Valmond'u,
apartımına vardı. Demir parmak-
lıklı kapıdan girdi ve içeri girile-
cek kapıyı bekleyen ıı yarı bir po-
lisin gıdıs ve gelişlerini gözletlemek
için ağaçlar arasına gizlendi.

Polis arkasını döndüğü zaman,
vin arka tarafına kavdı.

Orada elbisesini çıkardı. Bir
paket yapıp bir köseve sakladı.
Sonra siyah bir tulum giy-
di. Siyah eldivenlerini ve siyah
maskesini taktı. "Siyah Maske"
ise hazırıldı.

Sivil polis Murfi'nin canı sıkılıyordu

Bitmez tükenmez dört saat tenberi, ikinci kattaki büyük pencereye sınıksız vadismis du ruvordu

On birinci sigarayı vaktişi anda hafif bir kurultu onu tit retti. Camda hafif bir tıkırtı işi tir gibi olmuştı. İğdi. fakat hiç birşey göremedi

Birkac dakika geçtikten sonra şüpheli gürültü tekrarla dı. Bir defa. İki defa

O vakit Stafford'u çağırdı

Stafford büyük salonda duru vordu. Revolver elinde ve parmağı tetikte yukarı atıldı.

— Nevar, Murfi?

— Vallah şef, tuhaf şeyler olu yor. Üc defadır ki bu pencere tıklar divor.

Tam bu sırada etkrar bir tıkır tı oldu Stafford:

— Dikkat ediniz, işiği söndürünüz. pencereyi açaca ğım

Dedi: ve camı kaldırdı

Sivah Maske'nin bekle diği de bu idi.

Profesyonel bir cambaz gibi çevik olduğundan, su borularına ve balkon çıkın tılarına tutunarak tırmandı ve apartmanın damına çıktı

Orada görülmeğe engel olan geniş kornişin üzerine uzandı. Uzun bir sicime sıkı sıkı bağladığı incileri Murfi'nin bek lediği pencerenin önüne sarkıttı

Polisin anılamadığı tıkırtıyı yapan bu idi. Alarm isareti cınlarken ve Stafford bevhude vere karanlığı gözden geçirirken Sivah Maske sicimle üst katın pen ceresini açtı

Sonra ellelele da min pervazına tutuna rak becerikli bir hare kelle pencereden girdi Sivah Maske sofaya girmişti

Sivah: Maske vaziyetin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor dedildi.

Kendine karşı beş sivil polisin birlikte hareket ettikleri bir evde ka-
pali bulunuyordu

Bunlara karşı kendini müdafaa edecek ancak maharet ve kurnazlığından başka birşeyi yoktu

Odanın kapısına kadar gitti ve kulağını kapıya dayadı. Merdiven-
den ayak sesleri geli-
yordu

Elektrik feneri elinde, saklanacak bir yer aradı. Fakat bulamadı. Ayak sesleri vaklasınca kapının arkasına sindi. Stafford, o-
daya şöyle bir baktı ve hiç birşey görmediğinden kapıyı kapayıp başka yer-
leri dolasmağa gitti

Sivah Maske bu fırsat-
tan istifade ile kapıyı aç-
arak ayaklarının ucuna basa
basa ikinci kata indi.

Sivil polis, Murfi'nin beklediği yer aydınlıktı. O,
pencereye itilmiş, dışarıya
bakıyordu. Sivah Maske,
bir sıcrayışta açık kapının
önünden bir gölge gibi geç-
ti ve merdivenden kavdı.

Buyuk salo-
na girer girmez
doğru kasaya
gitti. Cabucak
açtı, incileri ve-
rine koydu ve
tekrar kapadı.

Bu sırada
da apartmanın
kapısı hızlı hiz-
lı vuruluyordu.

Telâşlı adımlarla
insan sesleri duydu
Hemen kadife per-
denin arkasına saklan-
dı

Arkasında bahçe-
ve bakan bir pencere
vardı

Gelen Lord Valmond ıdı Neler olduğunu anla-
mak için gelmişti

Stafford, onu itimsizlikle karşıladı. Şüpheli bir
bakışla onu tetkik etti, iki defa aldanamazdı.

Lord Valmond'un soruları onu temin etti ve iki
adam buyuk salona gittiler

Lord Valmond, kasava doğru gitti ve acmak istedi Stafford, onu kolumundan tutarak.

— Beni mazur görün. Lord Valmond, hüviyetinizi ispat edecek resmi bir vesika göstermenizi rica ederim.

Lord Valmond sert cevap verdi:

— Bu güle değil, iste Lordlar Kamarası'na aza bulunduğuma dair karne.

Stafford hürmetle eğildi

Lord Valmond kasava açtı. İçeriler vörinde duruyordu.

— Ev Stafford! Neden böyle saka ettiniz!

Zavallı polis memuru olanı biteni olduğu gibi anlattı ve arkadaşları onu tasdik ettiler.

Bu esnada Siyah Maske, bahçeye inmiş ve elbiselerini tekrar giymişti. Girenken yaptığı gibi, polis görmeden çıktı ve bir sarkı mırıldanarak evinin yolunu tuttu.

Lord Valmond dönüp gideceği sırada yine bir alarm gürültüsü işitildi. Büyük salonun kapısından perdelerin sallandığını ve pencerenin de açık olduğunu gördüler.

Eve gelisi gelmez telefonu çağırıldılar.

Reseptörü eline aldı.

— Allo, dedi.

Tanıdığı ses:

— Allo, diye cevap verdi. siz misiniz Herbert?

— Evet.

— İstedğim gibi gerdanlığı götürüp okadar maharetle yerine koyduğundan dolayı Siyah Maske'ye teşekkür ederim.

Elinde reseptör, hâlâ orada duran genç muharrir şöyle söylüyordu:

— İstedğim gibi... Emrettiğim gibi deseydi daha doğru olurdu.

Fakat ses okadar lâtif idi ki hiç gücenmedi. Bu seste hafif bir ecnebi şivesi vardı.

Kim olduğu bilinmeyen bu esrarengiz kadın bir Amerikalı olmalıydı.

SIHIRBAZIN DÖNÜŞÜ

ÇEVİREN :

ASIM YEGİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

M'bulahlılar balıkçılardan ve avcılardan müteşekkil sakin tabiatlı kimselerdir. Harp etmeği sevmeyen ve güzel güzel yaşayıp giderler. Köylerinin yanından bir nehir akar. Bir gün M'bulaya bir sihirbaz geldi. Dolun ayın altında bir parça hayvan kürkü, kuştüyü ve balık pulluyla garip birşeyler yaptı ve her tarafı büyüledi.

Büyüsü toprak yüzünde, havada ve suda hissediliyordu. Oıkları hiç şaşmayan ünlü avcılar ne kuş, ne hayvan vuramaz oldular. Balıkçılar ağlarını bomboş olarak çekiyorlardı.

Bir hafta içinde kıtlık baş gösterdi. Reisler gizlice toplanırlardı. Büyük bir konferans oldu. En sonunda Komiser Steynfort'a bir haberci göndermeğe karar verdiler.

Haberci, kalbinde büyük bir korkuyla komiserin dairesine koştu ve herşeyi anlattı. Komiser, mavi gözlü, tığ gibi bir gençti. Haberciyi dikkatle dinledi ve:

— Geliyorum, dedi.

Mr. Steynfort, sandalı durdurdu ve ahalinin selâmına cevap verdi.

Bu sırada karşı sahildeki otların arasından bir geyik çıktı ve su içmek için nehre indi. Sihirbazın gelişindenberi bu ürkek hayvanlar bile insanlardan korkmaz olmuşlardı. Komiser yaverine:

— Tüfeğimi ver, dedi.

Komiser, tüfeği omuzuna dayayıp nişan alınca etrafa bir sessizlik çöktü. Yakındaki sazlardan gelen bir kahkaha bu sessizliği bozdu.

Mr. Steynfort: Bu gülen kimdir? diye sormadı. Biliyordu. Geyik pek o kadar uzakta değildi ve Mr. Steynfort ün salmış bir nişancıy-

dı. Geyiği vuramamasına imkân yoktu. Fakat daha emin olmak için geyiğin başını kaldırmasını bekledi ve başla boynun birleştiği yere, en can alıcı noktaya nişan aldı.

Kurşun tam geyiğin önünde bir kere suya çarpıp sekti, sonra alay eder gibi bir vizüyle ormana dalıp gitti.

Komiser, gözleri ateş saçarak sandaldan indi ve:

— O adamı bana getirin, dedi.

Fakat sihirbaz kendiliğinden geldi. Vücudü türlü boyalara bezenmişti. Saçları kırmızıya boyanmış ve yılan derileriyle örülmüştü. Boyunda kuru kafalar, iskelet parçaları ve dişler sarkıyordu. Gayetle kendinden emin bir tavırla ilerledi. Dudaklarında küstah ve alaycı bir tebessüm vardı.

— Benim hükmettiğim mülkte beyaz adamın ne işi var? diye sordu.

Steynfort serinkanlılığını muhafaza etti:

— Bu kötü hareketlere müsaade edemem.

— Ne yapacaksınız öyleyse?

— Buradan çekilip gitsen iyi edersin. Yoksa ömrünün sonuna kadar zindanlarda çürüyüp gidersin.

— Canım istediği zaman gideceğim. O zamana kadar bu adamlar da ne kuş, ne hayvan vurabilecekler, ne de balık tutabilecekler.

— Ehlileşmemiş olan hayvanlar herkesin malıdır. Hiç

kimsenin onları benimseğe hakkı yoktur. Kanun böyle diyor.

Bunun üzerine sihirbaz azametle göksünü şişirerek:

— Ben kanundan da yükseğim, dedi. Çünkü bütün hayvanları koruyacak bir sihrim var.

— Bu sihir insanları da koruyor mu?

Sihirbazın bakışına bir ürkeklik geldi. Değneğiyle yerde anlaşılmaz çizgiler çizerek:

— Birçok insan achiktan ölecek, diye cevap verdi.

Yerlilerden bir homurtu daha yükseldi.

Komiser:

— Zannetmiyorum, dedi ve sihirbazın beynine bir kurşun sıktı.

Sonra etrafındakilere dönerek:

— Avcılarınız ormana gitsinler ve balıkçıların ağlarını nehre atsinlar, dedi. Bu akşam ziyafet var.

Sazlar aralandı ve çırılçıplak bir çocuk meydana çıktı. Anlaşılmaz sözler söyliyerek ölünün üzerine atıldı ve inleyip hıçkırarak sihirbazın boya sıvalı yüzünü öpmeye başladı.

Kabile reisi mızrağını kaldırarak:

— Sihirbazın oğlu, dedi, öldürmek daha doğru olur değil mi?

Fakat Steynfort kızgın bir bakışla onu durdurdu.

Nehirden, ağların dolup taşığını bildiren sevinç bağışları geliyordu...

O gece dönerken Komiser sandalına sihirbazın oğlunu aldı. Çocuk Komiserin yaydığı battaniyenin üstüne uzanmış, elini uzatsan tutacak kadar yakın görünen yıldızları seyrediyordu. Esmer yüzündeki iri siyah gözleri

karanlıkta iki kor parçası gibi yanıyordu...

Sihirbazın oğlunun adını Con Henri Meksvel koyup İngiltere'ye götürdüler. Henri bir zenciden umulmıyacak kadar yakışıklıydı. Aynı zamanda, çok da zekiymi. Üniversiteye gitti ve Hukuku bincilikle bitirdi.

Mezun olduktan sonra yola çıktı ve Devon vilâyetine vardı. Bir gece zengin bir çiftçinin arazisine daldı ve beş altı tavşan vurdu. Sihirbazın oğlunu suç üstünde yakaladılar. Hâdise civarda epeyi bir heyecan uyandırdı. Devon'a bir zencinin gelmesi hele tavşan hırsızlığı yapması görülmemiş birşeydi. Con Henri'yi Yargıç Steynfort'un karşısına çıkardılar. Sihirbazın ölümündenberi geçen yirmi sene bir zamanların komiserini oldukça değiştirmişti. Fakat Con Henri onu he-

men tanıdı ve karagözleri iki kor parçası gibi yanmağa başladı.

Con Henri'yi suç üstünde yakalayan şahit gördüklerini anlattı. O zaman Steynfort zenciyi göstererek:

— Bu adamın vekili var mı? diye sordu.

Con Henri Meksvel:

— Vekile hacet yok, diye cevap verdi.

— İsmi ne?

— Con Henri Meksvel.

— Neyle meşgul oluyorsun?

— Hukuk mezunuyum.

Şimdilik bir işde değilim.

Birşey sormak istiyorum.

— Sor bakalım.

— Tavşanlar ne işe yarar?

— Avlanıp yenmeğe.

— Öyleyse benim suçum ne?

— Fakat o tavşanlar sana ait değildi.

— Daha küçükken Afrika'da bir beyaz adamın: Eh-

lileşmemiş olan hayvanlar herkesin malıdır, kimsenin benimsemeğe hakkı yoktur, dediğini işitmiştim. Bunu isbat etmek için bir siyah adamın canına kıyıldı.

Salonda hafif bir mırıltı dolardı. Yargıcın kızı Seli Steynfort'un gözleri hayret ve merakla açıldı.

Fakat Steynfort ne bir söz, ne de bir hareketle bu sözlerin kendisiyle ilgisi olduğunu belli etmedi. Sadece:

— Ondört gün hapis yatacaksın, dedi.

Dışarda Seli Steynfort babasını bekliyordu.

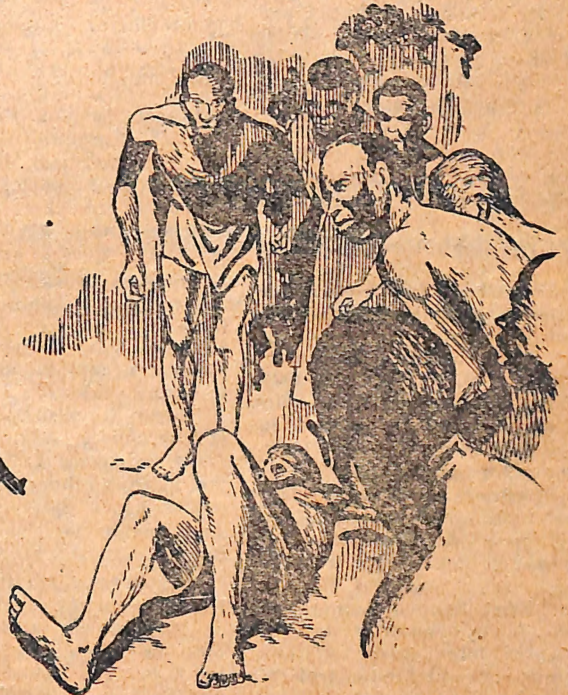
Babası otomobiline bindiği zaman genç kız:

— Herhalde öldürdüğün sihirbazın oğluydu değil mi baba? diye sordu.

— Evet.

— Keşke hapse attırmasaydın.

— Nasıl olur? Kanuna aykırı hareket etmiş ve suç üs-

tünde yakalanmış. Cezasını görmesi lâzım.

— Evet ama, ta buralara kadar intikam almak için geldiği muhakkak. Şimdi bir de hapse girerse büsbütün sana kin bağlar.

— Elimden başka ne gelirdi ki? Bu gibi meselelerde merhametten maraz doğar.

Hapisten çıktığı günün gecesi ayın ondördüydü. Bütün elbiselerini, elbiseleriyle beraber medeniyeti de sırtından çıkarıp attı ve gene bir vahşi oldu. Bir tepenin üzerine çıkıp oturdu ve uzun uzun uludu.

Bu yüksek ıssızlığın içinde, medeniyetten eski olan şeylerin kudreti, zekâsı ve şihri kalbine girerek ona hâkim oldu.

Bu siyah vücut durmadan daireler çevirerek dönüyordu. Her defasında içinde hissettiği kudret artıyor ve dalgalar halinde gözün erişebildiği yerlere kadar yayılıp gidiyordu.

Dere kenarlarındaki sazlar arasında küçük gümüş gemiler gibi salınan balıklar neşeyle zıplayıp sıçradılar.

Şafak sökmeğe başlamıştı. Nehrin kurşunı sularında altın damlalar yanıp sönüyordu ve otların arasındaki örümcek ağları gümüş gibi parlıyordu. Nehrin kıyısına ihtiyar Çarlı Penfold geldi. İhtiyar Çarlı çoban ve balıkçıydı. Geçen gün nehrin kenarında, taşlarla çevrili tabii bir havuz gibi bir yerde iki büyük alabalık görmüştü. Çarlı alabalık avının ustasıydı. Koyun otlatırken eline aldığı ucu kıvrık değneği suya daldırdı mı, balığı yakalamadan çekmezdi.

Değneği gene suya soktu ve balık değneğin kıvrımının içinde kaldı. O zaman Çarlı değneği öyle bir çekti ki balığın arka taraftaki çalıların arasına düşmesi lâzımdı. Fakat böyle olacağı yerde Çarlı nehrin içine düştü. Halbuki muvazenesini kaybedecek hiç bir sebep yoktu. Ne durduğu yer kaygandı, ne de pek fazla iğilmişti. Kafasını bir ta-

şa çarptı ve kendinden geçti. Su derin olsaydı muhakkak boğulurdu.

Kendine geldiği zaman iki balık hâlâ sakın sakın doluyorlardı ve o kadar yakındılar ki Çarlı elini uzatsa onları tutabilirdi. Fakat ihtiyar çoban buna teşebbüs etmedi. Bu balıkların perili olduğuna aklı yatmıştı. Hem men eve koşup olan biteni karısına anlattı. Karısı ona gülmeydi. Haç çıkararak:

— Allahıma sığındım, dedi. Aranızda şeytan mı girdi nedir? Gece bir aralık uyandım, şu tepeden sırtlan ulumalarına benzer sesler geliyordu. Halbuki o tepede sırtlan ne gezer? Allahım sen bizi koru!

Ertesi gün Steynfort, malikânesinin koruluğunda ava çıkacaktı. Steynfort'la Sel'inden başka beş kişi daha gelecekti. Hem de bunlar Devon'un en ünlü avcılarıydı. Bir günde beşyüz - altıyüz kuş vurabildikleri söylenirdi.

Ağaçların, çalıların arasından bin türlü bağırs ve civıltı duyuldu ve kuşlar bir bir havalandılar. Tüfekler ard arda patladı. Fakat garip şey kursunlardan biri bile isabet etmedi, hem de kuşlar tüfek patlamasından kaçıp dağılacakları yerde oldukları yerde şakin şakin uçuşmağa devam ettiler.

Avcıları korkuya yakın bir hayret kaplamıştı. Tüfeklerini indirerek kuşlara baktılar. Tam o sırada çalılıkların arasından acayip bir kahkaha yükseldi.

Savcı Steynfort'un gözleri büyümüştü. Ağzının kenarında köpükler belirdi. Acayip kahkaha korunun sessizliğini ikinci defa çınlatınca dayanamadı ve inliyerek yere yıkıldı.

Babası eve getirilip yatağına yatırıldığı zaman Seli doktor çağırdı ve sonra hem men koruluğa dâhp garip kahkahaların geldiği yere gitti.

Şihirbazın oğlu beyaz kadını görünce:

— Yaklaşmayın, diye tehdit etti.

— Bu yaptığınız delilik, Con Henri. Bilirsiniz, burda böyle sihirbazlıklar sökmek.

— Pekâlâ söktü işte.

— Bir müddet için, evet. Ama medenî diyarlarda böyle şeylere müsaade edilmez. Bir gün sizi yakalayıp öldürürler.

— Ben babam kadar aptal değilim.

— Biliyorum. Fakat ne de olsa, burda kalmak size yaramaz. Afrika'da, balta girmemiş ormanların arasında saklanmak kolaydır, ama burada saklanacak yer yoktur. Bir gün muhakkak ele geçeceksiniz. Sonra burda aradığınız hürmeti, korkuyu bulamazsınız. Anlıyor musunuz, sihirbazlık anayurdunuzun karanlık ormanlarına, uyuşuk ırmaklarına ait birşeydir. Burda sizin yeriniz yok.

Con Henri kızın söylediklerini dinledikçe ta ruhuna kadar işlemiş olan garip kudretin yavaş yavaş azaldığını hissetti. Burada, medeniyetten daha eski şeyleri tanımayan bu medenî beyazlar memleketinde yapayalnız kaldığını, etrafa hiç uymadığını anladı. Kalbinin karanlık bir köşesinde gizli olan M'bula gecelerine M'bula gecelerinin elini uzatsan tutulacak kadar yakın görünen yıldızlarına karşı duyduğu hasret büsbütün arttı. Onun dünyası oradaydı, abanoz renkli, yay gibi çevik vücutlu hemcinslerinin yanında.

Zencinin iri siyah gözlerine dolan ifadeyi görünce Seli maksadına eriştiğini anladı ve çekilip babasının yanına döndü. Gözlerinin önüne babasının anlattığı zenci köyleri, balta girmemiş ormanları ve uyuşuk ırmakları geliyordu. Bu ırmakların kenarında bir gölge gibi ses çıkarmadan ilerleyen ve etrafına gözün erişebildiği yerlere kadar garip bir kudret yaymış bir karaltı ilerliyordu.

KANLI OYUN

YAZAN C. DICKSON ÇEVİREN S. ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN

POLİS ROMANLARI

SERİSİNDEN: 7

YAZAN :

CARTER DICKSON

ÇEVİREN :

SEDAT ELMAN

Serimizin 7 nci kitabıdır. Her sayfasını büyük bir merak ve heyecanla okuyacağınız bu roman 202 sayfa 125 kuruştur.

YAZAN :

CARTER DICKSON

ÇEVİREN :

SEDAT ELMAN

Serimizin 8 nci kitabıdır. Diğerleri kadar kuvvetli ve meraklıdır. Mevzuu çok orijinal olan bu kitap 178 sayfa 125 kuruştur.

ÖLÜMÜN ÇEVİTİMİ

YAZAN C. DICKSON ÇEVİREN S. ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN

POLİS ROMANLARI

SERİSİNDEN: 8

